Poštarina plaćena u gotovu

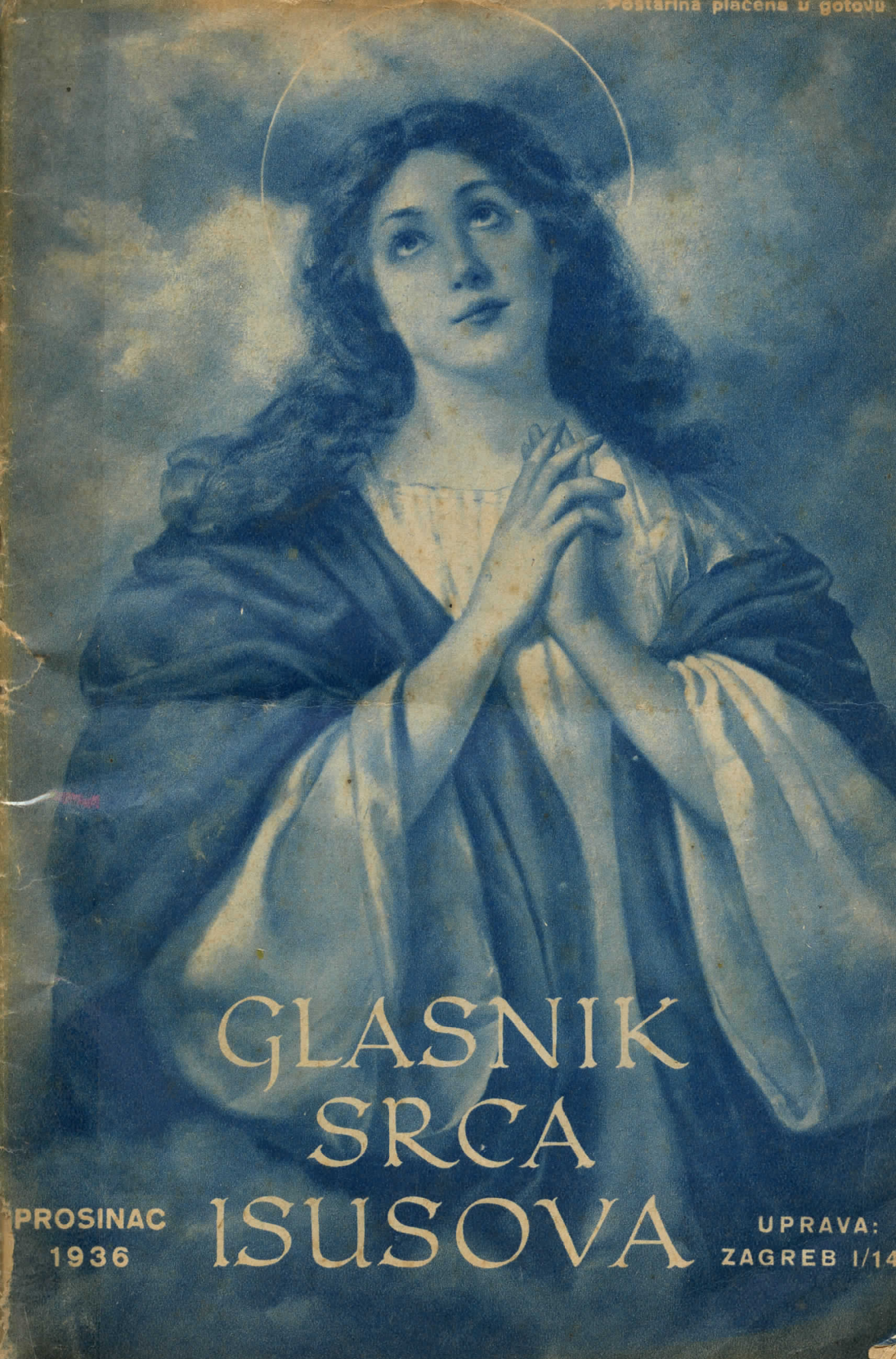

GLASNIK SRCA ISUSOVA

PROSINAC 1936

UPRAVA: ZAGREB I/14

25851

Kalendar Apostolstva molitve

PROSINAC 1936

OPĆA NAKANA:

Za uspjeh euharistijskog kongresa na Filipinama.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 U Eligije. Naši biskupi i svećenici.
2 S Bibijana. Djevojačka društva Srca Isusova.
3 Č Franjo Ksaverski. Naši misionari.
4 P Barbara. Umirući.
5 S Saba. Redovnici.

6 N **2. ADVENTA.** Nikola. Mjesec. zašt. Sirote.
7 P Ambrozije. Crkva u Španjolskoj.
8 U **BEZGRJEŠNO ZAČEĆE B. D. M.** Marijine kongregacije.
9 S Petar Fourier. Crkva u Meksiku.
10 Č Prenos kuće loretske. Marijina svetišta kod nas.
11 P Damas. Sveti Otac Papa.
12 S Maksencije. Psovači.

13 N **3. ADVENTA.** Lucija. Sve redovnice kod nas.
14 P Spiridion. Naše škole.
15 U Irenej. Branitelji Crkve.
16 S † Adelhajda. Kvatre. Udovice.
17 Č Lazar. Obraćenje Židova.
18 P † Očekivanje poroda B. D. M. Kvatre. Naša sjemeništa.
19 S † Vladimir. Kvatre. Mržnja na grijeh.

20 N **4. ADVENTA.** Eugenije. Želja za svetošću.
21 P Toma ap. Jakost u vjeri.
22 U Zenon. Katolička Akcija.
23 S Viktorija. Čistoća naše mladeži.
24 Č † Badnjak. Adam i Eva. Naši pokojnici.

25 P **BOŽIĆ (ROĐENJE KRISTOVO).** Sveta radost.
26 S Stjepan, prvi mučenik. Ljubav k neprijateljima.

27 N **MALOG ISUSA.** Ivan ap. Križari.
28 P Mladenci. Kršćanske majke.
29 U Toma bis. Progonjeni.
30 S Eugenije. Kršćanski odgoj djece.
31 Č Silvestar I. papa. Zahvalnost Bogu.

OPĆA NAKANA U SIJEČNJU: Nakane svetoga Oca Pape. — MISIJSKA: Za kršćane u muslimanskim zemljama.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Pričesti. Na blagdan mjesečnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesečno ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »**GLASNIKA SRCA ISUSOVA**«, **Zagreb I, 147.** Palmotićeva ulica 31.

GOD. 45 **PROSINAC 1936** **BROJ 12**

Neokaljanoj

Majka Boga Čovjeka
Bila Stvorcu odvijeka
Stalna misao premila,
Vijekom Ga privlačila
Sveta Djeva Marija.

Kad je stvori napokon,
Mah joj razum dade On;
U tren žarom najčišćim
Sjedini se nježno s Njim
Sveta Djeva Marija.

Tek što stala živjeti,
Svu je Višnji posveti:
Svom krasotom zàblista
Ova zvijezda prečista,
Sveta Djeva Marija.

Smjesta duh joj prelijepi
Bog u dobru ukrijepi:
Ne usudi grijeh se k njoj,
Tuđa osta strasti zloj
Sveta Djeva Marija.

Kad se ona pojavi,
Čitav pako prestravi:
Glavu zmaju prokletom
Zgazi nogom presvetom
Sveta Djeva Marija.

Kad pod srcem Aninim
Niče biser sa čarom tim,
Radost nà rod ljudski vas
Poče sipat u taj čas
Sveta Djeva Marija.

Al i silni rajski svijet
Bi veseljem obuzet,
Kad se zače Djevica
Anđeoska Kraljica,
Sveta Djeva Marija.

Od Anđela skupa svih
I od sviju pravednih
Milosti je punija,
Krepošću zaslužnija
Sveta Djeva Marija.

Stan ovakav ubavi
Sinu Otac pripravi:
Bjelja neg na gori snijeg
Dirnu Duha Gospodnjeg
Sveta Djeva Marija.

Cvijete, Božjim srcem tkan,
Jedini neòkaljan,
Sama Bogu na svem tom
Hvališ hvalom dostojnom,
Sveta Djevo Marijo!

S tobom i mi hvalimo,
Tebe, Majko, molimo:
Zmiju od nas otjeraj,
Pravedno nam živjet daj,
Sveta Djevo Marijo!

Slava Trojstvu presvetom:
Ocu, Sinu, Duhu k tom,
Koji nas u nesreći
Tobom divnom usreći,
Sveta Djevo Marijo!

M. Pavelić D. I.

Svemogući brani čast Bezgrješne

Divna li je Bezgrješna! Cvijet nad cvijetovima, Ljiljan nad ljiljanima, Stvor nad stvorovima. Svemogući učini čudo, učini izuzetak, i stvori Djevicu, koja ne nosi na sebi ljage istočnoga grijeha. Divi joj se nebo i zemlja, svako ljudsko srce s ushitom gleda Nju, Bezgrješnu, a ujedno svoju najbolju Majčicu i Zagovornicu. I nema podlijeg bića od onih, koji psuju Nju, punu miline i krasote nebeske. A Svemogući Bog ne voli niti jednoga stvora, koliko Nju, ogrnutu suncem, a mjesec pod nogama Njezinim.

Bilo je godine 1924. na sajmeni dan u Rakovici. U jednoj gostioni se je nalazio seljak Dane S. iz župe Drežnik. Tu je u društvu svojih znanaca često izgovarao gadne psovke, govoreći da nema Boga ni svetaca. Osobito je strašno bilo, kad je počeo izrugivati Bezgrješnu. Govorio je, da će je opsovati vani na trgu i da mu se ne će ništa dogoditi. Drugima se je srce stezalo od užasa. Tada istrči nesretni Dane iz gostione sa bocom vina u ruci, govoreći da je to njegov bog. Pri tom zaprijeti stisnutom pesnicom prema nebu te opsuje, na užas sviju, Blaženu Djevicu Mariju.

Jedva je to izgovorio, kad dogode se na njegovu tijelu velike promjene. Ruka, kojom se zaprijetio nebu, ostade u istom položaju ukočena; cijelo tijelo, a osobito lice, poprimi neki strašni, iskrivljeni i odvratni izražaj. To je trajalo koje dvije minute, a onda nesretni psovač pade na zemlju mrtav.

Nastao je neopisivi strah i narod se razbježe na sve strane, vapeći nebu, da ga ne pogubi sa bezbožnikom.

A da je to sve istina, svjedoči službena proglasna knjiga općine Rakovica, u koju je tadanji bilježnik pravoslavac Nikola Tepavac unio ovaj događaj i dao ga čitati u pet područnih sela. Taj događaj odjeknuo je po cijelom Kordunu, Lici i obližnoj Bosni. Mnogi su se ostavili psovke i svi su vidjeli, kako Svemogući štiti čast Bezgrješne.

Sam sam bio svjedok ovoga događaja, koji dosada nije bio objelodanjen, pa ga iznosim u nadi, da će mnogima koristiti, te da će Hrvati još više štovati i ljubiti Bezgrješnu.

Petar Rajković.

Doći će Isus!

Crkvena godina počinje sa Adventom (Došašćem). Advenat je priprava za Božiš. Crkva u svojim molitvama vapije za Spasiteljem:

»Rosite, nebesa, odozgor i vi, oblaci, daždite Pravednika! Neka se otvori zemlja i rodi Spasitelja . . .!«

»Dođi i pokaži nam lice svoje, Gospode . . .!«

»Probudi, molimo, Gospodine, svoju moć i dođi . . . !«

»Požuri, molimo, Gospodine, i ne oklijevaj . . .«

I tako vape za Spasiteljem misne molitve, svećenički časoslov i pjesma kroz čitav Advenat, koji traje puna četiri tjedna, što označuje one hiljade godina čeznuća Staroga Zavjeta za Otkupiteljem.

U Adventu slavimo Bezgrješnu Djevicu, koja nam je donijela Spasitelja; susrećemo sv. Ivana Krstitelja, koji je naviještao

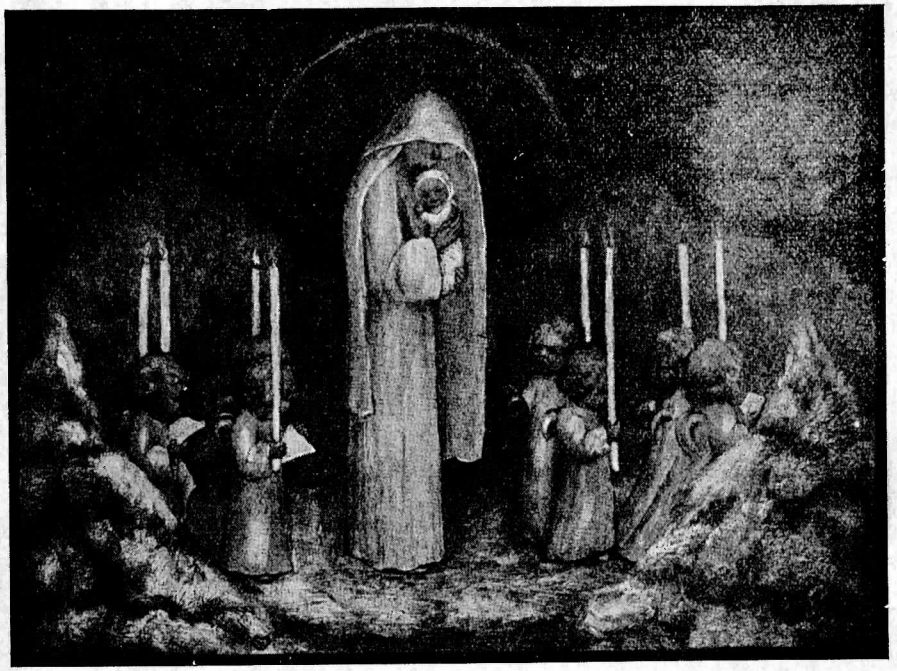

Slikao Franke

Bl. Djevica Marija donosi nam kroz Advenat Isusa.

Otkupitelja; a 24. prosinca naši praroditelji Adam i Eva nam dovikuju: »Sutra ćete vidjeti slavu Božju.«

Da li se sjećaš, kako si u djetinjstvu išao uz majku na zornice u crkvu? — Tamno je bilo, kad si se ustao i svijetlo zapalio. Vani je možda bilo i snijega. Sva je priroda izgledala, kao da bi htjela svratiti milostive oči Oca nebeskoga na bijednu zemlju i prinukati ga, da što prije pošalje Spasitelja. Gole grane strše u zimsko nebo, kao da vape za milost. Zamukla je ptičja pjesma, nema svirke kukaca. Sva je priroda u tajinstvenoj tišini, sve očekuje nešto uzvišena. A crkva, u koju si stupio — sva je rasvijetljena. Orgulje su zasvirale: »Padaj s neba, roso sveta!« — Advenat je tu. Malo pa eto Božića . . .

Svi znamo, da je za nas Advenat vrijeme vjerske obnove i produbljivanja. Doba uređivanja i čišćenja naše duše, doba žarke i iskrene molitve. Sve nas na to nuka, pa zato rado idemo i na zornice. I ne idemo zato da čujemo pjevanje, nego da zaista što bolje budemo pripravni za dolazak našega Spasitelja.

Advenat znači Došašće. Trostruk je Isusov dolazak. Prvi je bio prije 1936 godina, kad je kao betlehemsko Djetešce došao na svijet, da nas otkupi. Advenat je priprava za prvi dolazak Isusov. Kroz to vrijeme se rado sjećamo, kako su ljudi Staroga Zavjeta čeznuli za Otkupiteljem. Mislimo i na premilu Majku Mariju, koja je primila anđelovo navještenje. Kako se je Ona žarko pripravljala za dolazak Božanskoga Djeteta! Toga se svega zato sjećamo, da i mi budemo što bolje pripravni za dolazak našega Boga.

Drugi Spasiteljev dolazak je dolazak u naša srca. Onaj isti Isus, koji se je nekada rodio u betlehemskoj štalici, doći će u maloj, bijeloj Hostiji u srca milijuna i milijuna vjernika. To je Njemu najmiliji dolazak. A to je ujedno i najbolja priprava. Sa samim Isusom dočekati dan Njegova dolaska na svijet. Takovi istom mogu radosno i veselo dočekati Božić, takovi će biti malomu Isusu najdraži. O kad bi ga svi Hrvati tako dočekali!

Treći Kristov dolazak bit će na sudnji dan. Tada ne će doći u betlehemskoj štalici niti u maloj Hostiji, nego u slavi i veličanstvu »da sudi žive i mrtve«. Advenat nas pripravlja i na taj dolazak. Istina, mi moramo čitav život misliti na zadnji dolazak Isusov, ali to moramo osobito sada u Adventu. Predstavimo si kao da ćemo o Božiću umrijeti i kao da imamo samo četiri adventska tjedna za pripravu na smrt. Što bismo tada činili? — Živimo, kao da će se to zaista i dogoditi. A možda i hoće...

Advenat je vrijeme pripreme. Roditelji se brinu za novo odijelo, za obilniji stol, za božićne darove. Sve je to lijepo. Ali nije dosta. Ove vanjske stvari samo su sredstvo, da pomognu duši do veselog blagdanskog raspoloženja. No ako u srcima ne vlada mir i nebeska radost, ne će ni sve zemaljsko blago biti kadro uzbuditi u njima pravog božićnog veselja. Advenat ima baš tu zadaću, da pripravi duše na Isusov dolazak. Zato i kvatreni post, zato ozbiljnost u misnom ruhu, zato i zornice, zato poziv na ispovijed i Pričest... I tko se tako pripravi, osjetit će, što zapravo znači slaviti Božić. K njemu će doći Mali Isus i »bit će radost velika« u njegovoj duši.

Sada je nastupilo najzgodnije vrijeme, da nešto učinite za širenje pobožnosti spram Presvetoga Srca Isusova, koje vam ne će ostati dužno. Najbolje ćete to učiniti ako uznastojite proširiti Njegov Glasnik i Kalendar.

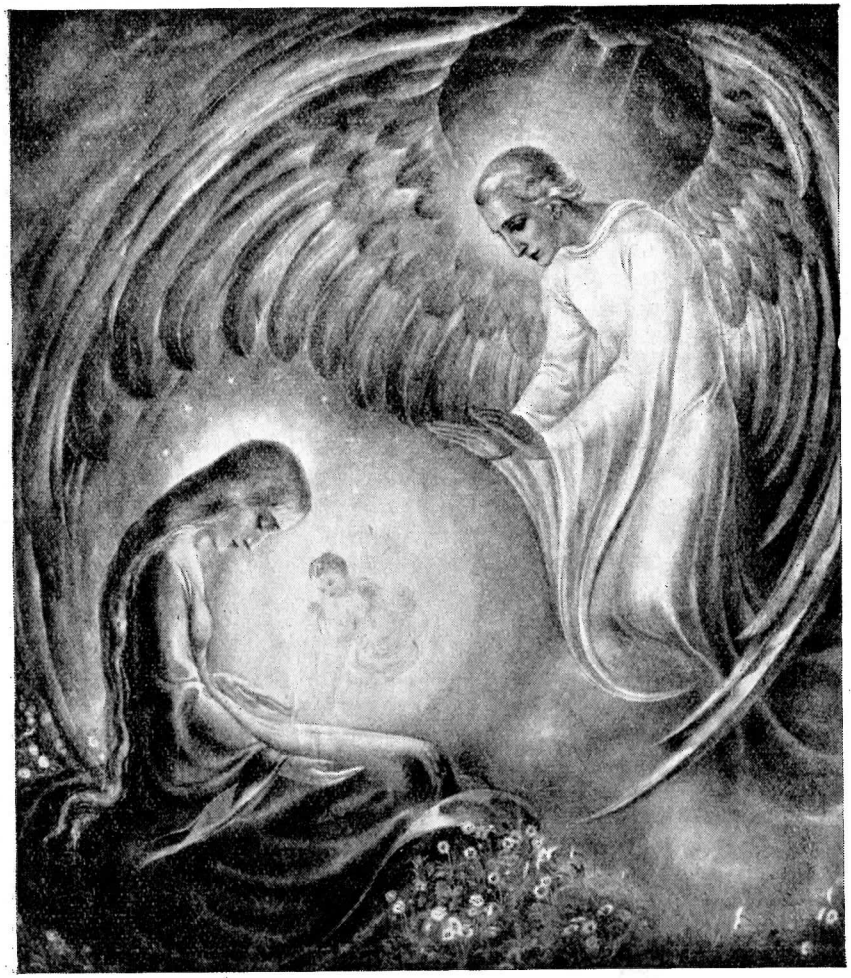

Slikao Walter Meyer

„Hvaljen Isus, oče uredniče“

»Uvijeke, dragi Ivane! Poznam ja tebe dobro kao revnoga širitelja Glasnika Srca Isusova.«

»Pa kako ne bih bio širitelj glasila onoga Srca, koje nas je toliko ljubilo i ljubi! Znate, velečasni, ovo je samo moje malo odužívanje Isusu. I on ne ostaje dužan. Odkako sam upoznao po Glasniku štovanje Presvetoga Srca, vjerujte, da sam od onoga vremena i veseo i miran i zadovoljan. Ima križeva, ali ih Presveto Srce sve zasladi. O kad bi svi naši ljudi štovali to milo Srce! Vjerujte, bilo bi sasma drukčije. Ne bi bilo nepravda, ubojstva, grabeža, krađe, isisavanja i drugih grijeha. Pa eto zato i nastojim raširiti Glasnik, da tako narod upozna Presveto Srce. Premda

sam kočijaš, iako često nisam kod kuće, ali ipak svojih 200 Glasnika svaki mjesec na vrijeme po selu razdijelim. Pomaže mi često žena pa i kćerka. Eto nek se vidi, da ima i dobrih kočijaša!«

»Živio Ivane! Kad bi se i drugi u tebe ugledali! Ali reci mi, kako se u tvom selu sviđa ili dopada Glasnik?«

»Kako se dopada? Oprostite, velečasni, ali kako možete to pitati? Moram vam reći, da je narod upravo oduševljen. U moju kuću dolazi Glasnik već 20 godina, ali mogu vam reći, da tako krasan nije nikada bio kao ove godine. Kako krasno u njemu piše! Kad ljudi dobiju Glasnik i pročitaju, onda mi svaki rekne: Glasnik zna pisati i to baš za nas. Svaki misli, da imate taman njegove potrebe pred očima, kada pišete. A što je glavno i najljepše jest to, što nam Glasnik naviješta Isusa i njegovu divnu nauku i istinu. Toga ljudima treba.«

»Je li možda preteško pisano?«

»Nije preteško, baš za nas. Naš je velečasni župnik rekao u crkvi, da Glasnik nema književnog i teškog fantaziranja, da je to najbolje štivo što ga Hrvatski Narod ima. A to kažu i čitatelji. Jedan mi je rekao, da bi Glasnik obratio svakoga lopova, kad bi ga stalno čitao, jer tako uvjerljivo i k srcu govori. Drugi mi je rekao, da je Glasnik kao lijepo obrađena njiva, u kojoj je svaki kutić dobro uređen i iskorišćen. Gdje vi, velečasni, uvijek nađete toliko različitog i zanimljivog materijala?«

»E moj Ivane, ja uzimam građu iz naroda. Proučavam potrebe, vidim što fali, zalazim u narod, pa kad čovjek ima ljubavi za taj narod, onda i napiše ono, što je i kako je za narod. Ima i neprijatelja Crkve, koji zalaze u narod, ali samo da mu naškode svojim govorima i pisanjem, a vjeruj mi, moj Ivane, Glasnik ide samo za tim, da koristi, da pomogne, da savjetuje na dobro i tako da zaista koristi milomu narodu.«

»To mi, velečasni, dobro znademo i vidimo. Zato je Glasnik u narodu i najomiljeliji časopis. Čovjek kad ga čita nekako je miran, raspoložen, a kad druge novine čita ostaje nezadovoljan. Nego recite mi, velečasni, glede onih pitanja i odgovora, da li ono narod zaista pita, jer ona pitanja i odgovori su vanredno zanimljivi?«

»Evo gledaj, Ivane, tu ima još preko 200 pitanja, koje sam od čitatelja dobio. A ne mogu svakomu odgovoriti u slijedećem broju, kad ih je toliko. Ali će doći na red. I dobro je što narod pita, jer tako se bistre pojmovi i narod upućuje pravoj istini. A što kažeš o pjesmama u Glasniku?«

»Ja ću reći ono, što narod kaže. Kaže, da pravo činite, što ne donosite onih teških pjesama, za koje se ne zna pravo, što hoće da reknu. A ne donosite opet ni onih, koje su slabe. Sa Glasnikovim pjesmama jako su zadovoljni.«

»A što kažeš, Ivane, o slikama?«

»E to je baš ono! Svaki mjesec, kad pogledam sliku na omotu, reknem: Ali ga je pogodio! Prekrasne su i one slike u

Glasniku. Ni jedan se list ne može ni izdaleka u tomu sa Glasnikom takmiti. Čovjek ne može dosta da se nagleda tih krasnih slika u divnim bojama. Molim vas, odakle vi te slike nabavljate?«

»Moj Ivane, to ti je teška stvar. Često mi slike zadaju više briga nego samo pisanje. Slike naručujem iz Kanade, iz Sjedinjenih američkih država, iz Južne Amerike, iz Njemačke, Belgije, Holandije, Francuske, Italije, Engleske, Španjolske, Austrije, Madžarske, Poljske, a evo ovih sam dana naručio i baš danas dobio jednu iz Litve. A kako vidiš Glasnik i iz naših krajeva donosi

Sveti Ivan naviješta Isusa.

ponajbolje slike. Dakle, umjetnost čitavog svijeta odrazuje se u Glasniku.«

»Strašno! Pa morate li za to išta platiti?«

»Kako da ne, dragi Ivane! Svaka košta masne novce. Pa osim toga vidio si u Glasniku slike raznih naših ljudi i društava. Zar ne, da ih je mnogo? Mnogi drugi listovi traže, da se plati, ako tko želi, da mu slika dođe unutra. Naš Glasnik ne traži, da mu se plati, premda je priredba slike za Glasnik vrlo skupa. Evo ja moram svaki mjesec platiti preko 1.200 Din. za priredbu tih slika, ili kako se kaže za klišeje. A omot Glasnika tiskan je u bakrotisku. To je najmodernije, to ima samo naš Glasnik. Zato je omot tako lijep. A znaš li, moj Ivane, da moram za sam omot platiti godišnje blizu 100.000 (sto hiljada Dinara)! . . . «

»Ama je li moguće?! Molim vas, odkud imate tolike pare?... Zašto ste se tako ražalostili?«

»Ivane dragi! Glasnik nema nikakvih dohodaka niti fondova. Ama baš nikakvih. Ja evo za sve svoje pisanje i uređiva-

nje ne uzimam niti pare. Jedinu nagradu očekujem od Gospodina Boga. Uprava isto radi potpuno badava. Žrtvujemo se jedino za Božju stvar u narodu. A troškovi su za slike, za omot, za papir, za tisak, za opremu, za poštarinu upravo strašni. I još znaj, da mi na svakih deset Glasnika dajemo jedan badava. A mi ne dobijemo niti jednoga badava. Pa jesi li vidio, moj Ivane, da niti jedan Glasnik nema toliko strana koliko naš? Evo ove godine u 12 mjeseci bez omota i bez umjetničkih priloga ima 448 strana. I kad dodaš još 48 strana omota i 8 strana umjetničkog priloga: imaš knjižurinu od 504 strane. Toga nema niti jedan slični časopis. A to sve za samih 15 Dinara. I eto Glasnik se uzdržava jedino i samo svojom pretplatom. Kad bi barem plaćali svi, onda bi lako bilo. I dotjeravali bismo još bolje Glasnik. Ali mnogi ne plaćaju pa to jako škodi. Eto to je, moj Ivane, što me žalosti. Nemarni pretplatnici škode jako Božjoj stvari i nanose veliku nepravdu Presvetom Srcu.«

»Razumijem, velečasni! I meni su neki pretplatnici govorili, da čekam. Čekaj ovoga, čekaj onoga; ne plati danas, ne plati kroz čitavu godinu; ne plati ovaj, ne plati onaj: tako se nakupi ogromna svota. A vi morate uvijek točno svaki mjesec plaćati. Pa eto rado bismo čekali, kad bi barem do konca godine svi platili. A nekoji hoće, da ih se čeka godine i godine. To je nemarnost. Oni se neprestano pozivlju na krizu.«

»Da, kriza je, moj Ivane!«

»Jest, kriza je, velečasni. Ali za krčmu ipak ima novca, a kakva korist od krčme?! Za cigarete ima novca, a kakva korist od pušenja? Ja sam kočijaš Ivan Tokić, pa kada dođem na pr. ženskima da plate Glasnik, reknu mi, da je kriza, nema para. A koliko ja za njih moram voziti iz grada razne nakite i mode. Jedna mi je rekla, da nema para, a nedavno sam dovezao za nju stvari od 4 hiljade dinara. Kriza jest, ali petnaest dinara ipak svatko može skucati za ovako krasan Glasnik. Moramo misliti kao da nema krize, da je ovako normalno. I ja držim, da će ova perioda krize postati s t a l n a. Zato više ne mislimo na prošla vremena. Po tijelu smo mi kao i druge životinje, a duša je naša glavno. Dušu treba njegovati, a zato najbolje služi Glasnik. I što je potreba veća, tu je i milost Presvetog Srca još potrebnija. Zato budite uvjereni, velečasni, da ćemo se mi povjerenici još više žrtvovati za Glasnik. Širit ćemo ga, preporučit ćemo ga, ne ćemo mirovati, dok ne zađe u svaku kuću. Treba da zavlada Srce Isusovo, pa će nestati i krize. A baš ondje gdje je kriza velika treba mnogo pomoći Presvetoga Srca.«

»Živio Ivane. I ja ću nastojati, da još ljepše uređujem Glasnik. Slijedeće godine bit će još zanimljiviji. U to ime pozdravljam tebe, dragi Ivane, i sve marne pretplatnike i povjerenike. Junački naprijed za Srce Isusovo!«

»Hoću, velečasni! Živilo Presveto Srce! Živio Krist Kralj!«

Vjerno je Srce Isusovo

Dogodilo se to u Prednjoj Indiji...

Nije bilo prvoga petka, a da ne bi gorljiva kršćanka Cecilija Doreisvami pristupila svetoj Pričesti.

Pa ipak malo da se nije to jedamput dogodilo.

Cecilijin muž, željeznički činovnik, jedan od malo obraćenih brahmana, bio je premješten na drugo mjesto, daleko na sjever. Slabom je utjehom bilo za pobožnu obitelj, kad im je prije odlaska misionar kazao, da je njihovo novo obitavalište od najbliže misijske postaje tako udaljeno, te nema nade, da bi onamo misionara put ikada naveo.

Tim težim srcem opraštala se Cecilija i njezin muž od svetohraništa u Sangamneru, gdje su dosada toliko utjehe i okrepe primali.

Otputovali su...

Novo obitavalište je manje selo, kod križanja željezničke pruge sa cestom. Za Ceciliju je bilo tim više pusto, jer je vidjela, da je daleko od Božanskog Spasitelja. Jedino duhovna Pričest pružala joj nešto utjehe...

No nije prošao niti puni mjesec dana od posljednjega prvoga petka, a malu kršćansku obitelj, zametnutu u pustoš poganstva, posjeti Bog teškim križem. Nekakva zla nakaza uvukla se u kolibu, Cecilija je oboljela. Liječnika nije bilo na daleko i široko. Zato nije preostalo drugo, nego trpjeti, predati se u volju Božju i čekati što Bog da.

Na izložbi katoličke štampe u Rimu bili su posebno izloženi i svi Glasnici Srca Isusova. Ima ih na svijetu 69, a tiskaju se u 45 jezika. Naklada je 29,207.964. Naš hrvatski Glasnik ćete na slici lako prepoznati.

Bolest se pogoršavala od dana u dan.

Cecilija šalje k nebu neprestane molitve, da joj Božansko Srce privede kakva svećenika, koji bi je providio. Ali se činilo, kao da je nebo gluho.

Pa kako bi se i mogla nadati, da će se odjedamput pojaviti misionar u kraju, koji je stotine kilometara udaljen od prvog svećenika.

Petar Doreisvami prestade dolaziti u službu, sav svoj posao prepustio je engleskom činovniku.

Iščekivao je brzi konac trpljenja svoje drage žene.

Bio je četvrtak prije prvog petka. — Cecilija na smrt blijeda leži na postelji i moli za sretni čas smrti.

»Da mi je barem umrijeti na dan posvećen Božanskome Srcu!«

Već se spustio noćni sumrak nad selo.

Mala svjetiljka rasvjetljivala je sobu i bacala blijedi sjaj pred siromašnom kućom.

Uto zaštropota auto i stane pred tom kućicom. Netko pokuca na rasvjetljeni prozor.

Bilo je oko jedanaest sati u noći.

»Tko je«?, upita glas iznutra.

»Da li bi mogli tu prenoćiti?«

Vrata se otvore . . .

»Žali Bože,« kaže Petar Doreisvami, »žena mi je teško bolesna . . .«

»Žali Bože — velite — možda ste katolici?«

»Da katolici.«

»A ja sam katolički svećenik«, predstavi se P. Gillard. »Bio sam na sastanku misionara, pa premda bih rado doputovao jošte do zore kući, ne mogu poradi pogrješke na motoru.«

»Katolički svećenik . . . ? Velečasni gospodine, sama Providnost Božja dovela vas je ovamo,« prekinu Doreisvami misionara. »Moja supruga čeka na vas, kao na smilovanje . . . Bi li je mogli providiti?«

»Zašto ne? Na duljim putovanjima uvijek nosim sve potrebno sa sobom.«

P. Gillard ode do auta i za kratko vrijeme iznese sa svojim katehistom maleni oltarić i misno ruho.

Cecilija bila je neizrecivo sretna.

Obavila je sv. ispoviied i odmah, čim je prošla ponoć, započe misionar služiti sv. Misu i podijeli joj sv. Pričest.

Cecilija preminu isti dan. Umrla je u Gospodinu sa smješkom na ustima, a na prvi petak u mjesecu. Božansko Srce nije je zapustilo.

Ta samo je reklo: »Svim svojim štovateljima bit ću utočište kroz cijeli život, osobito pak na čas smrti.«

Karlo Stejskal D. I.

Advenat

Noć je tiha zimska.
Božić na vidiku.
Srce kuca jače,
zapjeva, zaplače.
Gospa Najdivnija,
Djevica Marija,
stoji mi pred srcem,
kuca mi na srce,
milo mi govori:
»Ustani, otvori!
Nosim čedo malo,
svoje čedo drago,
a nemam ti kuće,
kuće ni kućišta,
nemam ni kreveta,
nemam ni ognjišta.
Pa te lijepo molim,
jer te, sinko, volim,
pod krov svoj me primi,
pod krov srca svoga,
malo slame prostri
za me i za čedo,
za čedo mi drago!
Primiš li me pod krov,
pod krov srca svoga,
prostreš li mi u njem
malo prazne slame
za me i za čedo,
za čedo mi drago,
ja ću luč upalit,
luč ljubavi žarke
i vjere i nade
u tvom srcu mračnom,
mračnom a i hladnom.«
Još Gospa mi Marija,
Djeva najčistija
milo mi govori:
»Ustani otvori
srce svoje mračno,
mračno a i hladno!
Moje čedo drago
rodit će se u njem,
i tvoje će srce
mračno a i hladno,
ugrijat se lijepo,
bit će sve u sjaju,
bit će ko u raju,
u Božijem raju.«

Iv. Ev. Šarić.

I kod nas se komunisti spremaju

»Što je tvoje, to je i moje. A što je moje nije tvoje.« Tako je odgovorio jedan znameniti pisac, kad su ga molili, da ukratko odgovori na pitanje: što je komunizam. Duhovito, ali i potpuno istinito rečeno. Komunisti niječu svako privatno vlasništvo. Dakle ne smiješ imati svoje kućice ni njivice, ne smiješ imati stoke. Ne, ništa ne smiješ imati. To je sve naše zajedničko. Ili pravije rečeno: to je sve moje. Ako je sve zajedničko, zašto onda u Rusiji nemaju svi ljudi krasne vile i dvorce, kao što ih imaju na primjer Staljin i Litvinov? Koji su bili u Rusiji govore, da onako krasnih dvoraca nema nitko u Evropi, kao što je samo jedan dvorac kod Moskve komunističkog ministra Litvinova. Zašto komunistički vođe ne umiru od gladi, kada je ruskog seljačkog i radničkog naroda samo u prošloj godini umrlo od gladi oko tri milijuna ljudi? Kod nas Židovi vode komunizam, a molim te, dragi čitatelju, reci mi, da li je i

jedan Židov razdijelio svoje novce i svoje imanje siromašnim radnicima i seljacima? Mnogo zagrebačkih židova posjeduje milijune i milijune novca. Samo jedan židovski milijuner u Zagrebu bogatiji je nego svi hrvatski biskupi, kanonici, župnici i kapelani. Pa ipak ti i takovi židovski kapitalisti zalažu se za komunizam. Komunistički vođe u Zagrebu imadu po petnaest, dvadeset i trideset tisuća čistoga novca mjesečno, a to sve od siromašnog radništva, koje nema ni kruha, da ga suzom kvasi. A još koliki novac zgrću ti ljudi od svojih trgovina, fabrika i banaka?! Čujemo da i iz Rusije dolaze za propagandu ogromne svote, a tko se time obogaćuje? Na svakomu koraku susrećemo mi svećenici siromašne radnike, koji mole pola dinara, da si ublaže glad. Eno u Rusiji komunista Leonida Krasin, kojemu su puna usta protiv kapitalista, ima u stranim bankama ništa manje nego svoticu od 37 milijuna zlatnih rubalja, a to znači oko pet tisuća milijuna dinara. Nedavno je taj komunista udao svoju kćer za vojvodu la Rochefoneaulda i dao joj miraz od 20 milijuna zlatnih rubalja. Socijalističko-komunistički vođa i ministar Prieto u Španjolskoj vlasnik je najveće španjolske banke »Banco de Bilbao«. Vlasnik je i mnogih rudnika. U Barceloni vodi komuniste Giral. Kada sam bio u Španjolskoj vidio sam mu dvorac. Sav je u zlatu. A sami francuski marksisti priznaju, da je njihov vođa Leo Blum jedan od najbogatijih francuskih ljudi. Čitave milijarde zlata ima u stranim bankama. Sada vidite, što hoće da reknu, kada kažu, da je sve zajedničko.

Mi katolici osuđujemo svaki kapitalizam, jer je nepravedan i bezdušan. Crkva kada išta ima ona i pomaže sirotinju. Tko je badava poučavao i poučanje zapuštenu djecu? Crkva. Eno u Španjolskoj sami oci Salezijanci imali su preko sto hiljada sirotinjske djece u svojim školama i potpuno su ih badava opskrbljivali. Tko je osnivao i osniva sirotišta? Crkva. Tko je pravio bolnice i zakloništa? Crkva.

Pa i kod nas koliko sirotišta imadu redovnici i redovnice?

A što su uradili komunisti za sirotinju? To su radili i rade, da joj otimlju vjeru u Boga, da je razdražuju a ništa joj ne pomažu. Oni bi samo željeli napraviti od radnika i seljaka ono, što su napravili u Rusiji. Martin Kuzman, koji se je nakon 20 godina vratio iz Rusije, kaže u virovitičkom listu: »Radnik i seljak je u Rusiji kao svako drugo živinče.«

Znadu i kod nas komunisti, da im u tom divljem poduzeću najviše smeta Crkva Kristova sa svojom božanskom i pravednom naukom. Ona neumoljivo kaže: »Ne kradi! Ne ubij! Svakomu pravica! Ima prekogrobni život! Ima Vječni Sudac!« I zato otvoriše komunisti paljbu protiv Crkve. »Laži, klevećí, ocrnjuj« — to je njihovo načelo. Ne udaraju oni na Židove-bogataše. Ne udaraju na svoje pune kese. Pričao mi je jedan radnik, kako su nedavno imali sastanak u Zagrebu. Na tomu sastanku nije se govorilo o poboljšanju radničkog pitanja, nego o tomu kako treba »popove

poklati«, »crkve popaliti«, jer da su popovi kapitalisti. Onda je taj radnik ustao i rekao: »A odakle će popovi dobivati novac? Šta je njihovo imanje spram imanja samo jednoga Židova gosp. N.? Zato zašto ne navaljujete na Židove?« »Na Židove ne ćemo, jer su oni naši!« — glasio je odgovor. Zato komunisti u Rusiji niti su oteli a niti porušili židovske hramove. Borba protiv Boga i Njegove crkve — to je bitno i glavno kod komunizma. Što njih briga za kapitalizam, kad su kod njih najveći kapitalisti! Gdje su crkveni kapitalisti?

Već se čuje komuniste po Zagrebu i okolici, kako pjevaju, da će crkve porušiti svećenike povješati.

Nedavno su tako pjevali kod Zagreba u Gračanima, ali su ih svijesni seljaci rastjerali. Oni već napadaju dra Mačeka i prijete se, kako će i njega nabiti na kolac, a opet među neukim narodom govore, da su najveći »mačekovci«. Glavno je njima, da im narod povjeruje pa da mu mognu sjesti na grbaču. Grozno su se komunisti uplašili, kad su nedavno u Zagrebu na križarski dan gledali 4.000 križara, sve samih mladića, kako smjelo u uniformi stupaju. Tada je jedan komunista zavikao: »Sve ćemo ih poklati!« Jesu li ovi siromašni mladići kapitalisti? Da vidimo, hoće li ih poklati! Naš narod voli vjeru, naš narod voli svoju hrvatsku domovinu. On ne će dati, da židovski i ruski agenti naprave klaonicu i groznu tamnicu od Hrvatske, kao što su napravili od Rusije, Mehika i

O BEZGRJEŠNA!

SATRI GLAVU NOVOJ AŽDAJI — KOMUNIZMU.

Španjolske. Naš radnik uviđa, da ga komunisti samo sišu, zato ih i ostavlja. Naš seljak voli svoju kućicu i njivicu, pa zato će znati obračunati s tim svojim zakletim neprijateljima.

Ali u borbi protiv komunizma potrebna je živa vjera. Tko nema te vjere, upast će u njegove ralje. On će i ne znajući postati njegov pristaša. Zato je veliki neprijatelj i Hrvatske i našega naroda svaki onaj, koji napada vjeru i koji po njoj ne živi. On je praktički komunista, pa makar iz svega grla vikao, da to nije Oslobodi nas, Bože, komunističke strahote! *H.*

Za uspjeh euharistijskog kongresa na Filipinima

Mjesečna nakana za prosinac, blagoslovljena od sv. Oca.

Veliki međunarodni euharistijski kongresi započeli su prije 55 godina u francuskom gradu Lilu. Začetnici toga djela bili su iskreni i pobožni štovatelji Božanskoga Srca u presv. Euharistiji. Prvi, koji je po nagovoru jedne svete žene htio, da organizira euharistijski kongres bio je svećenik Msgr. de Ségur. No njega je pretekla smrt. Taj sveti svećenik je naredio, da na njegov grob urežu ove riječi: Gospodine Isuse, ja te ljubim i klanjam ti se od svega srca u presv. Oltarskom Sakramentu. Duša prvom euharistijskom kongresu u Lilu god. 1881. bio je poznati Filibert Vrau. Taj čedni i ponizni lilski tvorničar bio je jedan od najvećih i najsvetijih svjetovnjaka prošloga stoljeća. Ali on je bio i čovjek Euharistije, koji je svaku noć od subote na nedjelju probdio pred presv. Otajstvom i koji je također imao ovu zadnju želju: »... moje pak srce želio bih, da se smjesti u kakovu kapelicu, da bude što bliže presv. Otajstvu.« I uistinu srce Filiberta Vrau-a nalazi se u sveučilišnoj kapelici u Lilu uz oltar. Dakle euharistijske kongrese pokrenuli su zapravo jedna žena i jedan tvorničar. Euharistijski plamen, kojim su gorili ovi veliki katolici i apostoli, zahvatio je, možemo mirne duše reći, čitav svijet. Dosada su održana 32 velika međunarodna kongresa. A iza njih se redaju na stotine narodnih i pokrajinskih kongresa, koji se održavaju svake godine diljem katoličkog svijeta. I mi Hrvati imali smo dva narodna i dvanaest pokrajinskih kongresa. Danas, Bogu hvala, svi — i prijatelji i neprijatelji Isusovi — znaju, što su to euharistijski kongresi. Nema toga katolika, koji nije mogao prisustvovati, ako ne međunarodnom, a ono svakako narodnom, biskupijskom ili barem dekanijskom kongresu. A svi su ti kongresi i »mali« i »veliki« jednaki. Isti euharistijski govori, zajedničke sv. Pričesti, a onda uvijek zaključne javne procesije, u kojima se odaje počast euharistijskom Kralju. Razlika je samo u vanjskom sjaju i broju, ali vjera i oduševljenje je kod svih jednaka, neograničena.

Kad je završen zadnji Euharistijski kongres u Buenos-Airesu, zaključeno je, da se slijedeći kongres održi u Manili, glavnom gradu filipinskog otočja. Sigurno mi malo što znademo o Filipinima. To je skup otoka u Tihom Oceanu na Jugu od Japana. Otkrili su ih Španjolci god. 1521., pod čijim su gospodstvom ostali do godine 1898. Iza toga su potpali pod Ameriku, a od 1935. su slobodni. Stanovnika ima nešto više od 13,50 milijuna. A od toga su 11,537.642 katolici. To je prema tome jedina azijska zemlja, za koju se može reći da je katolička. Filipinska Crkva broji 2 nadbiskupije, 10 biskupija i 2 apostolske prefekture, 825 vanjskih svećenika i 293 redovnika.

Ogromni spomenik Srca Isusova u švicarskim Alpama. Kada će se kod nas dizati spomenici Srcu Isusovu?

I eto sv. Otac Papa nas poziva, da onoj svojoj dalekoj braći u vjeri pomognemo svojim molitvama, da bi 33. međunarodni euharistijski kongres — koji će se obdržavati u veljači slijedeće godine — što bolje uspio. Tamo će se skupiti naroda sa svih strana svijeta: Evrope, Azije, Afrike, Amerike i Australije. I mi hrvatski katolici treba, da se u svojim molitvama sjedinimo s katolicima cijeloga svijeta, koji će se osobito ovoga mjeseca moliti, da manilski kongres dade što veće duhovne koristi stanovnicima filipinskih otoka i cijelom svijetu. Hrvatski narod iako većinom ne će moći prisustvovati tomu kongresu, ali će se ugledati u Sv. Oca i slat će pobožne zazive: »Euharistijski Kralju, pobjeđuj; euharistijski Kralju, vladaj; euharistijski Kralju zapovijedaj«, da uzmogne onda sa svima, kad se završi kongres, uskliknuti: Euharistijski Kralj triumfira ... *Stj. Zec D. I.*

Slušaš li riječ Božju?

Mi smo spram svoje duše vrlo škrti. Brinemo se za tijelo, ali za dušu ili nikako ili vrlo malo. A što nam koristi, ako cijeli svijet zadobijemo, a na duši svojoj štetu trpimo? Mnogi o tomu ne će da misle. Eto Bog nam je dao sedam dana. Od toga je samo jedan dan sebi pridržao, ali tako da bude ipak za naše dobro. Taj dan treba slušati sv. Misu i to cijelu. Pa zar je to mnogo? A na nedjeljnu svetu Misu spada i riječ Božja ili propovijed. Mnogi kod nas dođu još nekako na Misu, ali ih kod propovijedi nema. Koliko inteligencije, radnika pa i seljaka zanemaruje riječ Božju! Možda čitave godine ne čuju ni dvije propovijedi. Nalaze razne šuplje izgovore, kao: »pa ja to sve znam, što svećenici propovijedaju«, ili »ja sam izobražen čovjek pa ne trebam naklapanja popovskoga«, ili »svećenici ne govore moderno«, i tko bi sve nabrojio, što ovakvi pronađu, da se opravdaju. Oni kažu, da znadu sve što se propovijeda. A baš su ovakvi najveće neznalice u vjerskim stvarima. Čovjek se mora upravo smijati, kad čuje njihovo vjersko neznanje. Oni pak, koji kažu, da su izobraženi, to je najbolji znak, da to nisu, jer pravo izobražen čovjek nikada ne će reći, da je dostatno izobražen. Dà oni su »izobraženi«, a u vjerskim stvarima moglo bi ih osramotiti svako poučeno đače. Kažu, da se moderno ne propovijeda. Istina je bila, jest i ostat će do vijeka moderna.

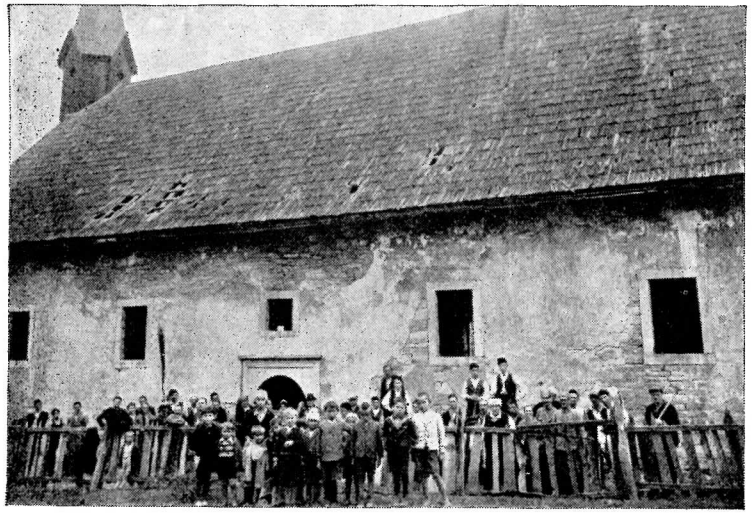

U ZENICI bosanskom gradiću, osjećala se potreba, da se otvori još jedna katolička župa, kako bi se doskočilo moralnoj krizi, koja sve više zahvaća grad i njegovu okolicu. Za župsku crkvu je uzeta stara napuštena crkva, čiju sliku donosimo. Ta se crkva sada temeljito popravlja. Kako su materijalna sredstva iscrpljena, a crkva nije još ni pod krovom, umoljavamo sve ljude dobra srca, da gradnju crkve pripomognu makar malim novčanim dopinosom. Odbor za RESTAURACIJU CRKVE SV. JOSIPA GORNJA ZENICA (Bosna).

Kako bi bio lud onaj, koji bi jedamput počeo »moderno« govoriti, da su dva i jedan četiri! Tako je i sa Božjim istinama. Dakle svi ti šuplji izgovori ništa ne vrijede. Dužnost je svakoga, da sluša riječ Božju. Ta dužnost istina ne obvezuje pod smrtni grijeh onako kao slušanje svete Mise, ali je ipak vrlo velika.

Svećenici, u prvomu redu biskup, župnici i njihovi pomoćnici, moraju propovijedati. To je naredba samoga Gospodina Isusa: »Idite po svemu svijetu i naučavajte sve narode« (Mt. 28, 19). Sveti Pavao kaže: »Ako naviještam evanđelje, ne ide me zato hvala, jer mi je to dužnost« (1 Kor. 9, 16). A novi crkveni zakonik zapovijeda, da se svakoga zapovjedanog blagdana mora propovijedati u svim crkvama i javnim kapelicama. Dakle, svećenici moraju propovijedati.

Vjernici pak moraju slušati propovijedi. Župljani su ovce svoga duhovnog pastira. Kao što će svećenici odgovarati pred Vječnim Sucem, da li su propovijedali i da li su se dobro pripravljali na propovijed, još teže će odgovarati župljani, da li su slušali te propovijedi i da li su po njima živjeli. Koliko se duša izgubi, jer nisu slušali riječi Božje!

Krist Gospodin kaže: »Ne živi čovjek samo od kruha, nego od svake riječi, koja dolazi iz usta Božjih« (Mt. 4, 4). Kao što je čovjeku potreban kruh kao tjelesna hrana, tako je potrebna i to još potrebnija hrana duše, a to je riječ Božja.

Osim toga propovijedi su osobito u današnje vrijeme potrebne radi strašnoga neznanja mnogih u vjerskim stvarima. To je neznanje upravo grozno i kod ženskih i kod muških, a navlastito kod tako zvane inteligencije i kod radništva. To neznanje vide najbolje svećenici kada vjenčavaju i kada ispovijedaju. Pa to nije ni čudno. Kao djeca ne uče dobro katekizma, kasnije ne idu na propovijedi, ili ako idu onda ne slušaju, nego se razgovaraju, okreću, ogledavaju, smiju, šale. Kakva im je onda korist od propovijedi? A pobožnih i vjerskih časopisa i knjiga ne čitaju; u svojoj okolici čuju samo zlo, a malo ili ništa dobra i poučna. Tu ću vam iznijeti samo jedan primjer. Kod jednoga vjenčanja zapita župnik radnika-novoženju: »Tko je Isus Krist?« Mladoženja se jako začudi na to pitanje. Tada mu reče župnik: »Ali to ćeš ipak znati, jer to zna svako dijete.« Tada radnik odgovori sasma ozbiljno: »U ovomu mjestu ima preko 2.000 radnika pa tko bi ih sve poznavao.« On je eto mislio, da je Isus jedan od ljudi iz toga mjesta.

Zar to nije strašno? A kad bih ja vas, muževi i mladići, gospođe i gospojice, zapitao nekoliko lakih stvari, bi li mi pravo odgovorili? A što je još žalosnije, baš ovi, koji ne pznaju vjere i njezine nauke, ovakvi udaraju na nju.

Zato je vrlo žalosno, kad mnogi katolici ne će da idu na na propovijedi. Krist Gospodin kaže: »Tko je od Boga, riječi Božje sluša. Radi toga ih vi (Židovi i t. d.) ne slušate, jer nijeste od Boga« (Iv. 8, 47).

1 *Mače: Sa proslave Križarskog Dana.* — **2** *Prvopričesnici u Tijesnu.* — **3** *Hrvatski Leskovac: † Katarina Tesar, štovateljica Presvetog Srca.* — **4** *Posavski Bregi: Djevojačko društvo Srca Isusova sa preč. župnikom i dobročiniteljem Matom Karasićem.* — **5** *Djevoj. društvo Srca Isusova u Oštrcu.* — **5a** *Čuntić: Križari.* — **6** *Noskovci: Križari.* — **7** *Križarsko Bratstvo u Oštrcu.* — **8** *Čadavica: Križari.* — **9** *Dne 18. listopada svečano je proslavljen Križarski Dan u Zagrebu. Slika predstavlja križarske stjegonoše fotografirane iz zraka.* — **10** *Križari iz Mandaljene i Dubrovnika.* — **11** *Na proslavi Križarskog Dana u Zagrebu prisustvovalo je oko 12.000 naroda, osobito seljaka. Prisutni su bili vjerski i politički vode Hrvatskog Naroda.* — **12** *Molve: Križari.* — **13** *Na Križarski Dan u Zagrebu stupalo je ulicama 4.000 Križara, a mnogi od njih u uniformi. Taj nastup Križara uplašio je komuniste i framasune.* — **14** *Donja Dubrava: Djevoj društvo Srca Isusova.* — **15** *Mlinarić Ivan seljak iz Palanjka uzor-povjerenik Glasnika Srca Isusova već punih 30 godina. Glasnik mu se ovim javno zahvaljuje.* — **16** *Križaričke zastave u Zagrebu na veličanstvenoj proslavi Križarskog Dana.*

OPASKA: Mi objelodanjujemo slike svega što je katoličko, samo ih treba nama poslati i neka budu jasne i oštre.

SVAKA HRVATSKA KUĆA TREBA DA DOBIVA GLASNIK I KALENDAR SRCA ISUSOVA

Ne klevetaj

U jednom našem gradu živi obrtnik. Čestit čovjek, miran, dobar radnik. Posao ide i on pošteno prehranjuje ženu i djecu. Ne dira u nikoga i nema s nikim ništa. Jednoga dana stiže na policiju tužba protiv njega radi uvrede kralja. Policija šale ne zna, pozove obrnika preda se. Sastavi tužbu i predaje ga višem sudu. Leži čovjek u zatvoru jedan, dva dana. Nitko ništa. Prošla tako i dva mjeseca, o njemu nitko računa ne vodi. Osušio se čovjek, posijedio od muke. Žena kuka, djeca plaču, posao propade. Prvi se mjesec žena još nekako snašla, ali kasnije sve gore. Kuća prazna. Djeca plaču, hoće kruha a u matere nigdje ništa. Plače čovjek u zatvoru ko dijete, ni kriv ni dužan.

Prošla dva duga mjeseca. Sudac zove na prvo preslušavanje. Glavni svjedok priznaje, da obrtnik nije ništa kazao protiv kralja. Obrtniku odlane. Vidio krivac ubijena i uništena čovjeka, sažali mu se i sve poreče. Ali drugi svjedoci drže. Nešto su i oni čuli pa hoće sada da izrabe. Neka čovjek plati i mi ćemo šutjeti. Hoće da piju krv nevina čovjeka. S njima upro i državni odvjetnik. Ne pušta ni on. Sudac ureče drugo ročište. Pozvat će još nekoje svjedoke.

Vraća se čovjek u svoju tamničku ćeliju. Malo mu je lakše. Sinula neka nada, da će brzo izaći iz ove jadne kuće. Nažalost nije tako bilo. Drugo ročište nikako da dođe. Sad nema jednoga, sad nema drugoga svjedoka. Čovjek sjedi i zdvaja. Već su i četiri mjeseca prošla od prvog preslušanja. Ljeto je, pritisla vrućina. Još je gora ona unutarnja muka. Svaki dan dolazi bijedna žena i sve gore vijesti nosi. Jadna djeca pošla kojekuda, da nađu koricu kruha. Propao poso a sad eto propala i djeca. Obrtnik da poludi. Moli, traži, zaklinje, da se njegova stvar dovrši. Sve ništa ne pomaže. Zatvor srca nema.

Ne može više da podnosi. A što da radi? Bog visoko, car daleko. Pomoći od nikud. Lati se onog najgorega. Poče da gladuje. Već 14 dana ništa ne prima. Baš ništa, ni jela ni pića. Osušio se ko trn, propo, gotov mrtvac. Umrijet će a ni kriv ni dužan. Propast će on i sva obitelj.

Sad se gane sud. I počne rasprava. Gledaju, što su učinili od čovjeka tužni oni svjedoci, klevetnici. Nitko ga sada ne tereti i sudac ga oslobodi. Nakon šest mjeseci zatvora. Izlazi iz tamnice. S punim grudima udiše zrak slobode. Lakše mu je ali samo na čas. Žena ga vodi kući na garište njegove sreće i na pusto ognjište mile obitelji. Jedva jedvice izdrža jadnik. Sve uništeno radi klevete.

A zašto sve to? Tko je kriv? Nema ljudski zakon da to kazni. Ali ima Božji. Bog ne ostaje nikome dužan. Plaća, kad On hoće i kako On hoće, ali plaća sigurno. Ne veli uzalud u sv. Pismu »kojom mjerom mjerite, onom će vam se vratit«. Vratit će on sam svim klevetnicima. Stoga čuvaj se i »ne reci nikad kriva svjedočanstva.«

M.

Za naše iseljenike

Božić je pred vratima. Obitelji se skupljaju, da zajednički proslave rođenje Boga-čovjeka. Svaka kuća, svaki član nastoje, da ta svetkovina bude što radosnija i milija. Ali koliko će hrvatskih majka zaplakati, jer joj je sin negdje daleko u tuđini! Kolike će seke biti tužne, jer im nema brace kod kuće! Kolike će žene gorko zacvili, jer su im muževi negdje daleko preko mora.

Slikao Frank

Majka domovina Hrvatska čezne za svojom djecom u tuđini.

Otišli su, jer ih je kruta nevolja odagnala, otišli da prežive sebe i svoje. Gotovo trećina Hrvata nije u svojoj domovini. Sjeverna Amerika ih ima oko milijun, Južna Amerika oko 600.000, Australija oko 15.000, Egipat 10.000; zatim ima Hrvata u Francuskoj, Belgiji, Holandiji i drugim državama. To je gorka sudbina naših ljudi. U Slavoniji, Srijemu i Vojvodini nastanjuju se stranci, a naši ljudi radi slabe organizacije eto moraju u tuđi svijet, gdje se mnogi i mnogi odnarode te izgube i vjeru i svijest hrvatsku.

Svi narodi priređuju iseljeničke nedjelje, gdje se moli, propovijeda i upoznaje sa sinovima toga naroda, koji su rasijani

po svijetu. Kod nas Hrvata se najmanje misli i radi za naše mile u tuđini. Čitav prosinac posvećen je iseljenicima, a osobito prva nedjelja u prosincu. Zato ne smijemo ni mi zaboraviti naše braće i sestara po dalekom svijetu. To su naši Hrvati, najbolji sinovi i braća, to su oni, koji su spremni sve žrtvovati za hrvatsku domovinu, svoju majku. A domovina će im se odužiti time, da će se po svim njezinim crkvama moliti za njih, propovijedat će se o njima, sjetit će ih se i u drugim priredbama. Potrebno je upozoriti svaku našu obitelj na svoje najvrjednije sunarodnjake, koji se u tuđini bore za svoj svagdanji kruh. Moramo gojiti i širiti što veću ljubav za naše iseljenike. Mi ih ne smijemo zaboraviti, jer oni ne zaboravljaju nas.

Gdjegod ima naših dragih iseljenika, tu zalazi i Glasnik Srca Isusova. I oni često pišu uredništvu Glasnika. Iz njihove riječi bruji velika ljubav spram svoga naroda i velika čežnja za Hrvatskom. Zato ih ni Hrvatska ne će zaboraviti. Primit će ih uvijek objeručke. Oni žrtvuju i otkidaju od svojih usta, da pomognu svojoj domovini i njezinoj sirotinji; zato će i domovina znati uzvratiti tu njihovu požrtvovnost. Mnogi od njih žive u teškim vjerskim, moralnim i materijalnim prilikama. Među njih se uvlače strani vukovi, da ih zavedu, da ih otrgnu od Crkve katoličke i od hrvatske domovine. Ko crni gavranovi bacaju se na naše mile komunisti, socijalisti, protestanti i drugi. Svećenika hrvatskih vrlo je malo među njima. Zato nemaju prigode da čuju hrvatske propovijedi, da se ispovjede na materinskom jeziku, da zapjevaju naše lijepe pjesme. I zato se često događa, da mnogi od njih zanemare i vjeru i domovinu. Strašno je biti u tuđini, strašno je biti neprestano tuđi sluga, gorak je tuđi kruh. Pa ako uz to nestane i vjere: e onda je za mnoge život upravo grozan. Kud i kamo je bolje

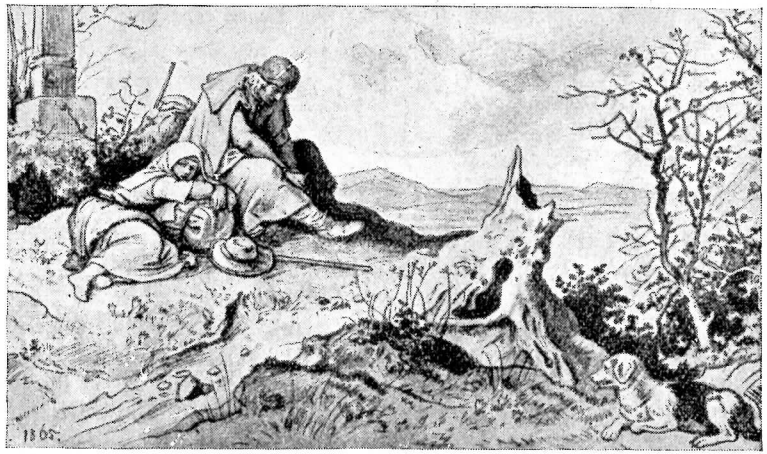

Hrvat u tuđini čemeran sjeća se svoje domovine.

onima, koji imaju svećenika, toga svoga najboljega prijatelja. Takvima je vjera živa, a gdje je vjera tu je i pouzdanje. Tada se laglje snose križevi i poteškoće.

Zato ćemo se na prvu nedjelju prosinca, kada slavimo iseljenički dan, pa i kroz čitav ovaj mjesec sjećati u molitvama naših dragih u tuđini. Time ćemo im jako mnogo pomoći. Osobito ćemo im mnogo pomoći, ako se za njih i pričestimo. Molimo se za njih, da se o Božiću ispovjede i dobiju utjehe i veselja Božjega. Time ćemo biti s njima u duhovnoj vezi.

Ali iseljeničku nedjelju ne ćemo slaviti samo mi u domovini. Sigurno će je slaviti i naši iseljenici po svojim naseobinama i župama. Tada će se sjetiti, premda su u tuđini, da su ipak članovi svoje velike hrvatske obitelji, isto onako kako su to bili kod kuće. Posebno će se svaki sjećati i svoje rodbine. Sjetit će se svaki i svoje crkve u rodnom mjestu. Zato će ta nedjelja obnoviti kod iseljenika ljubav i svijest spram svoje kuće, rodbine i domovine.

Upozorit će ih, da je u tuđini Bog njihov gospodar, te da su mu dužni služiti isto onako, kao dok su bili u domovini. I u tuđini ih čeka smrt kao i kod kuće.

A mi ćemo se za vas moliti, žrtvovati i objeručke vas primiti, kad se vratite. *A. Hercegović.*

Ovako piše o Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu »Hrvatski Dnevnik« to glavno glasilo hrvatskog narodnog pokreta.

KALENDAR »SRCA ISUSOVA« ZA 1937. GODINU.

Donosi članke iz pera Dra I. Pernara, biskupa Dra Srebrnića, sveuč. prof. Dra Živkovića i drugih.

Među ostalim kalendarima, koje hrvatski narod već godinama upotrebljava i čita, zauzima vidno mjesto kalendar »Srca Isusova i Marijina«, kojega izdaju Isusovci u Zagrebu. Ovogodišnji kalendar ispunjen je mnogim biranim člancima ne samo narodnoga, nego i opće prosvjetnog sadržaja. Tu se ističe članak narodnog zastupnika dra Ivana Pernara »**Vjera i boljševizam**«. O Bosni piše Nikola Tojčić. Krčki biskup dr. Srebrnić napisao je članak o obitelji i djeci, a sveučilišni profesor dr. Andrija Živković članak o obitelji kao izvoru narodne snage. Zapaža se dalje informativan članak o američkim Hrvatima od Ante Štitića. Kalendar obiluje prilozima slika od najpoznatijih svjetskih slikara i kipara i fotomontažom iz raznih hrvatskih krajeva. Na kraju je bogat prilog »**Svega po malo**«, u kojem su iznesene najaktuelnije zanimljivosti iz svijeta. Pored toga nalazi se u kalendaru rubrika za **gospodarstvo** i obilje **statističkih** podataka.

Uz cijenu od 10 dinara naručuje se kalendar kod uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu, Palmotićeva 31.

Deseta zapovijed Božja

Ne poželi nikakove stvari bližnjega svoga. U sedmoj zapovijedi zabranjuje nam se škoditi imovini bližnjega, a ovdje nam Bog zabranjuje i ž e l j e t i drugome zlo učiniti. Bog vidi u srce i ima pravo, da mu i srcem služimo. Želje našeg srca moraju biti čiste i pravedne. Mi moramo poštivati, što je tuđe. Ne samo ruke daleko od tuđeg dobra, već i srce. Treba da pazimo na naše srce i da ispitujemo naše želje. Iz srca nam proizlaze razne želje i dobre i zle. Zle želje zovemo požudama i te su grijeh, ako su hotimične. Nije svaka želja imati tuđe stvari odmah griješna. Ne smijemo n e p r a v e d n o poželjeti tuđu stvar: to je grijeh.

Bog zabranjuje nepravedno željeti tuđe stvari, a zapovijeda sa svojim biti zadovoljan i marljivo vršiti poslove svoga zvanja.

R a d i. Praroditelji su imali obrađivati zemaljski raj i to im ne bi bilo teško. Ali iza grijeha morali su u znoju svoga lica jesti kruh, t. j. morali su ozbiljno raditi. Bog nam je dao mnoge lijepe darove, talente, da se njima služimo i tako vršimo poslove svoga zvanja. Mi smo samo upravitelji naših darova i morat ćemo polagati račun o njima. Tko je dobio manje, odgovarat će manje, ali mora biti zadovoljan i ne zavidjeti bogatašima i slavnima. Ove svijet zove »sretnicima«, ali često su »nesretnici«. Srce im nema mira. Žele još više i boje se, da ne izgube sreću. A ako stradaju, gube radost, zdvajaju, očajaju, gube pamet, oduzimlju si život. Zaista nisu vrijedni da im zavidimo!

Ima tjelesni i duševni rad. Cijeniti treba svaki rad, pa i duševni. Učenik radi knjigom i perom, učenjak proučaje i piše knjige, pa se i ne može puno baviti tjelesnim poslom osim umjereno, da se duh odmori. A najuzvišenji je rad u vinogradu Gospodnjem, t. j. rad oko spasavanja duša. Bilo dvorenjem bolesnika, bilo odgojem mladeži, bilo molitvom i pokorom. Nedjeljom i blagdanima, kad se drugi odmaraju, imaju svećenici najviše posla. Krivo bi bilo držati, da samo tjelesni rad vrijedi i zato je nepravda prezirati i progoniti t. zv. inteligenciju, t. j. umne radnike (učenjake, liječnike, nastavnike, svećenike i redovnike). Ko ima vjeru, taj zna, da je najuzvišeniji i najkorisniji posao moliti se i činiti pokoru za spas svoje duše i duše bližnjega. Kolika je dakle nepravda mrziti i htjeti ukinuti redovnike i redovnice, tobože da ništa ne rade. Redovnici su spasili od propasti kulturna djela starih Grka i Rimljana, oni su uz biskupska sjedišta u srednjem vijeku jedini imali škole. Ali već samo zbog njihove molitve i pokore te što su se odrekli svijeta i njegovih taština i posvetili se Bogu, zaslužuju naše poštovanje i ljubav. To su ponos naše sv. Crkve.

Dobra nakana. »Sve, štogod činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa, hvaleći Bogu i Ocu po njemu« (Kolos. 3, 17). I najneznatnije djelo postaje veliko i zaslužno u očima Božjim! Ne gleda Bog toliko, što tko čini, nego kako čini. Dijete,

APOSTOLSTVO MOLITVE PRIKAZANO U SLICI.

koje marljivo uči iz ljubavi prema Malom Isusu, baka koja u zapećku za spas bližnjega prebire krunicu, može više poslužiti kod Boga i pomoći čovječanstvu, nego kakav hrabri vojskovođa ili umni učenjak, koji više gleda na svoje dobro i slavu. »Ako dakle jedete ili pijete ili drugo što činite, sve činite na slavu Božju« (1 Kor. 10, 31).

Dobru nakanu pobudi češće: ujutro, prije rada i uopće prije svakog važnijeg posla.

Svetu i velezaslužnu nakanu pobuđujete osobito vi, dragi štovatelji Srca Isusova, kad se kao članovi Apostolstva Molitve sjedinjujete svaki dan ujutro s nakanama Božanskog Srca Isusova. To oplemenjuje i posvećuje srce. S vama to čine milijuni drugih katolika po čitavom svijetu.

Ne poželi! Tko ide da ukrade ili ošteti tuđe, pa mu to ne pođe za rukom, ipak griješi, jer je nepravedno poželio tuđe. Te želje su vrlo štetne, jer dovode čovjeka do mnogih nepravednih djela i do svakovrsnih grijeha te ga tako upropašćuju. »A koji hoće da se obogate, upadaju u napast i zamku i u mnoge lude i škodljive želje, koje obaraju ljude u propast i pogibao. Jer je korijen svih zala pohlepa, kojoj neki predavši se, zalutaše od vjere i na sebe navukoše jade velike« (1 Tim. 6, 9). Zar nije upravo pohlepa za zlatom, zemljama, blagom prouzrokovala tolike ratove! A rat je doista golemo zlo.

Ne budi zavidan! Zavist je jedan od 7 glavnih grijeha. Izvor je mnogih zala i grijeha. Siromasi zavide bogatima. A morali bi ih zapravo sažaljivati! Jer »teško vama bogataši!« veli Gospodin. Ta zavist truje srca bijednika. Gube vjeru u Boga (»da ima Bog, ne bi toga dopustio«), ufanje (»za me ne mari ni Bog ni vrag«), ljubav. Ne misle, kako je sam Isus izabrao najveće siromaštvo, pogrde i najstrašniju smrt. Zle su volje pa hule Boga i kunu sve što je sveto. Ne idu u crkvu (»ondje popovi zavaravaju svijet«), ne poštuju ni roditelje ni poglavare (»tko će meni zapovijedati?«); ne mare za 5. Božju zapovijed ni za šestu ni za sedmu ni za osmu. U novinama i spisima šire najogavnije klevete, samo da postignu svrhu. Propovijedaju laži, klevete i nasilja. Osobito sirote radnici otrovani su po tolikim lažnim prorocima i upropašćuju i sebe i bližnjega.

Ne zavidi! Sjetimo se onih riječi sv. Evanđelja u priči o bogatašu i Lazaru: »Sinko (veli Abraham bogatašu), spomeni se, da si ti primio dobra u životu svojem i Lazar opet zla, sad se pak on tješi, a ti se mučiš« (Luk. 16, 25). Ne želi zlo drugome, odbijaj osvetljive želje. »Moja je osveta, ja ću uzvratiti« (Rim. 12, 19). Zna već Bog, zašto je nekima dobro, a drugima teško i zašto pripušta tolike nepravde. Budi zadovoljan sa svojim staležom, pa makar ti bilo teško. Bog zna i zlo okrenuti na dobro.

Nije sva sreća u novcu i užívanju, u znanju i slavi. »Blago siromašnima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko« (Mt. 5, 3). »Blago čovjeku, koji se našao bez ljage; koji nije išao za zlatom niti se uzdao u novac i blago« (Crkv. 31, 8). *P. Gertler D. I.*

Jeste li nabavili

najrašireniji

najomiljeliji

kalendar?

KALENDAR Srca Isusova za g. 1937.

● Izdan posebnom preporukom i blagoslovom preuzv. nadbiskupa dr. Alojzija Stepinca.

Slike su prekrasne / i u bakrotisku!

● Preko 25 ljudi, vještih peru, radilo je za ovo godište kalendara / dva nadbiskupa / jedan biskup / Dr. Ivan Pernar / Župnici / Svjetovnjaci iz svih hrvatskih krajeva.

● Preko 40 pomno obrađenih prinosa o suvremenim potrebama Hrvatskoga naroda.

Svijestan Hrvat katolik mora voditi računa o svemu, što mu donosi Kalendar Presvetoga Srca

Svaka katolička kuća mora da ima dobar molitvenik i dobar kalendar

● Cijena je

samo 10 Dinara.

Dobije se kod Uprave Glasnika, u župnim dvorovima, kod povjerenika i u boljim knjižarama.

Svima preporučujem i sve molim da nabave KALENDAR Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu.

Hoću li svaki dan na svetu Pričest?

(Nekoliko poteškoća)

»Svagdanja sv. Pričest — lijepa stvar osobito kroz prvu nedjelju, kroz prvi mjesec dana, ali kasnije tko mi jamči da ću ustrajati i da se ne ću iz običaja pričešćivati?!«

Slabe duše nastavljaju s poteškoćama, možda imaju žalosno iskustvo glede svojih odluka i dobrih obećanja; nisu ustrajale u drugim stvarima, strah ih hvata pred željom za čestom sv. Pričesti. — »Tko mi jamči da ću ustrajati...?« Čudna li straha? Ako bi čovjek bio dosljedan u svim ostalim stvarima, ništa ne bi mogao započeti, ništa učiniti. Čemu započinjati s teškom gramatikom da naučim kakav jezik, čemu započeti sa zanatom, radom, kad mi to sve skupa može dojaditi, kad ne znam, da li ću ustrajati? — Pa da se slučajno zapustiš i zaboraviš Spasitelja, nikakova novost, i »pravednik 7 puta padne«, ali se i digne. Pusti, ne ustrajati sigurno nije dobra stvar, — no kudikamo je gora predati se nekom strahu i pretjeranoj bojazni. — Mi samo počnimo; padnemo li, iznova počnimo, našu dobru volju Gospodin će sigurno nagraditi.

Opravdanija je poteškoća: Bojim se da ću se pričešćivati od običaja. — Može se to dogoditi kao i u svim drugim stvarima. Mi smo ljudi, imamo ljudsku narav, koja se opetovanjem jednih te istih čina navikne. Ta navika ili običaj može se uvući u sva naša djela i duhovna i tjelesna, bila ona dobra ili zla. — Običaj u zlim stvarima: piti pretjerano, psovati (kao što se mnogi psovači i ispričavaju da psuju iz običaja) uvijek je zao; — običaj u dobrim stvarima može biti dobar i manje dobar.

Dobri običaji su: moliti se uvijek prije jela, 3 put na dan izmoliti »Pozdravljenje Gospino«, u napasti zazivati bl. Gospu itd. To su uvijek dobri običaji... — Primati često sv. Pričest s a m o iz običaja, — stvar je svakako opasna i Gospodinu nije mila, jer će takav čovjek otići više puta slabo pripravljen, a možda i s teškim grijehom stolu Gospodnjem. — No ne valja se ni tu bojati: dosta je da nam dušu ne tišti nijedan smrtni grijeh i da imamo dobru nakanu, a da ne idemo radi pustog ljudskog obzira i taštine. Običaj dostojno i pobožno se pričešćivati najljepši je među svim običajima i kamo sreće da bi zavladao dragom nam Hrvatskom domovinom.

»Ne osjećam nikakova posebna žara za čestu sv. Pričest.«

Naravna stvar! Veli neka latinska poslovica: »Ništa se ne ljubi prije nego se upozna«, — a moglo bi se dodati: »i prije nego se iskusi.« — Nemaš nikakova posebnog žara, jer nisi po svoj prilici nikada okušao one slasti, što ih Euh. Spasitelj dijeli srcima, koja ga posjeduju. Ako imaš smrtni grijeh, učini skrušenu ispovijed, lijepo se pripravi na sv. Pričest, od srca se zahvali, uradi to više puta, pa ćeš vidjeti, kako će se ta poteškoća rastopiti i rasplinuti

u žarkoj ljubavi, koju će ti Spasitelj uliti u srce. Brate, malo se samo zamisli: Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi u tvom malom srcu! Zar misliš, da je to ognjište hladno, da ne pali sve oko sebe?

»Oženjeni smo i imademo mnogo briga.«

Ovo zapravo nije nikakova zapreka čestoj Pričesti, već jedan razlog više. — Ženidbeni stalež, onakav kakvog ga je htio Gospodin Bog i kakvog ga hoće sv. Crkva, nije laka stvar. — Dandanas je pao nisko, tako zvano moderno doba ga je bacilo među obične stvarce dnevnoga života, okaljalo ga i stvorilo od njega kupnju, prodaju i preprodaju užitka, sjetilnosti. Takova ženidba sigurno da ne nosi sa sobom mnogo briga, ne pozna djece i teških dužnosti oko njih.

No katolički brak pun je svetih dužnosti, pun je nježne brige i ljubavi oko djece, mora biti pun odvažnosti i mladenačke snage sred okuženog zraka, sred najpodlijih primjera, što ih novine debelim slovima iznose kao najglavnije svoje gradivo.

U tako očajnim prilikama jedina nam je nada bijela i čista Hostija. Po sv. Pričesti valja započeti novi taj život, Kruhom punim snage valja se hraniti, osobito kad udare neprijatelji, bilo vanjski bilo nutarnji.

Što istom valja reći o odgoji djece? Odgojiti djecu: bez Isusa, bez sv. Pričesti, daleko od Svetohraništa — stvar je nemoguća, a postaje još nemogućnija pri pomisli, kakovim sve sredstvima kuša pokvareni svijet uvući u svoje kolo nedužna dječja srca i kako sa slašću gleda gdje venu toliki lijepi i bijeli cvjetovi, venu u tako ranoj dobi — jer su daleko od Isusa. Jadna mala srdašca, nitko im nije pokazao tajne slasti Isusove ljubavi, krasne Euharistijske ljepote, nitko ih ne brani...

Kad bi se roditelji malo bolje zamislili, vidjeli bi da im je nesamo potrebna sv. Pričest, nego da im je prava dužnost.

Kad smo već spomenuli djecu, dodajmo još i onu poteškoću, koja je toliko stoljeća branila djeci Isusa, koja je tako žalostila sv. Alojzija, sv. Stanka i druge svece.

»Dijete mi je još premlado, da ga pustim k sv. Pričesti, k tomu je nestašno.«

Stara, prastara predrasuda, žalostan ostatak nesretne janzenističke bludnje. — Bila je to i jedna od najtežih stvari u glasovitoj buli sv. Oca Pape Pija X. od 20. prosinca 1905., u kojoj je taj Papa priknuo jednom za uvijek s tim čudnim nazorima i otvorio maloj dječici vratašca Svetohraništa.

Nije mogao ni učiniti drugo! U sv. Evanđelju stoji: »Pustite k meni malene, jer je njihovo kraljevstvo nebesko« (Mk 10, 19). Jasnije Spasitelj nije mogao govoriti. Čovjek, koji nije duševno bolestan, ne može to drugačije razumjeti. I kad su apostoli iz obzira prema umornom Spasitelju htjeli odvratiti majke, da ne dovode djecu, Njemu se ne svidi ta pretjerana revnost apostola. — Isus hoće djecu, oni su Njegovi mezimci. Jasno je radi čega. Nevinost i priprostoća njihova srca privlače Ga, On ih voli, ljubi.

Želja je to Isusova, želja je Njegova namjesnika na zemlji. U spomenutom već pismu kaže, da je dosta, da dijete znade razlikovati Presv. Hostiju od običnog kruha i da mu se — koliko mu može u malu glavicu stati, razjasni, da je tamo Isus, koji ga voli, koji na njega uvijek misli i koji ga čeka.

Ona poteškoća o nestašnosti djeteta prilično je smiješna. Ako mu je to najveći grijeh, nek ono ide samo svaki dan k Spasitelju. Kao da smo mi stariji sveci. Dijete je nestašno od naravi, nikakove zloće nema u tom. Ima li kakav drugi grijeh na duši, neka ga ispovjedi, a onda neka ide često k sv. Pričesti.

Je li određena godina? Nije. Može ići, kad je onaj gornji uvjet ispunjen, pa bilo mu i samih 5 godina. Godine ne znače puno.

Što se tiče toga, kod nas Hrvata se može i mora još puno učiniti, drugi nas narodi postižu. Majke su posebno na to pozvane; neka one u što ranijoj dobi privedu dječicu njihovom Euharistijskom Prijatelju, jer će nam samo takova djeca biti nada za preporod našeg naroda.

»*Vi bi htjeli da svi postanu svećenici i redovnici!*«

Kratak odgovor. Ako je Gospodin dao kome zvanje svećeničko, ne valja pred njim bježati, nego ga mora učvršćivati i u djelu privesti, jer će i te kako biti odgovoran za izgubljeno zvanje... — No ići k čestoj sv. Pričesti nikako ne znači postati redovnik, već jednostavno vršiti želju Isusovu, želju Njegova namjesnika na zemlji. Priznati se ipak mora da je baš česta sv. Pričest glavno vrelo zvanja bilo redovničkih, bilo svećeničkih.

»*Idem svaki mjesec, — dnevno se pričešćivati ipak je previše.*«

Da završimo s ovom poteškoćom! Da li se mora baš odmah početi s dnevnom Pričesti? Nikako! Ako nisi možda ni uskrsne svoje dužnosti obavio: gledaj nju najprije učiniti, i odmah pređi barem na mjesečnu, iza malo vremena na sedmičnu, a onda ćeš vidjeti, kako ćeš čeznuti za dnevnom. — Nije to nikako previše, kao što nije previše svaki dan krijepiti svoje tijelo. Ono osjeća potrebu hrane, tako isto i duša.

Dakle jedini pametan zaključak: ići ću k čestoj sv. Pričesti, ići će čitava moja obitelj, sva moja rodbina. Privedimo tu dobru odluku u djelo, pa će se brzo pokazati veliki plodovi, a to je posvećenje i sreća pojedinaca, obitelji i naroda. *A. Gabrić D. I.*

PORUKE UPRAVE

1. Ovaj broj Glasnika posvećen je Bezgrješnom Začeću i pripravi za Božić.

2. Izišli su CRKVENI HIMNI u prijevodu o. Pavelića. To je biser crkvene poezije. Oprema prvorazredna. Cijena 20 Din.

3. Sada imamo dosta kalendara za nove pretplatnike.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Je li kvatreni tjedan nesretan tako te se tada ne smiju neki poslovi obavljati i nikome ništa pozajmiti?*

Odgovor: Kvatreni tjedan je kao što su i drugi kroz godinu.

Pitanje: *Što je zavjet a što obećanje? i vrijedi li pred Bogom, ako se bilo zavjet bilo obećanje zamijeni kojim drugim dobrim djelom?*

Odgovor: O razliki između zavjeta i obećanja bilo je govora u Glasniku srpanj prošle godine. — Obećanje možete lakše zamijeniti drugim dobrim djelom iste vrijednosti ili boljim; isto vrijedi zapravo i glede običnih zavjeta, ali je sigurnije, da u tom slučaju upitate ispovjednika.

Pitanje: *Je li grehota, ako mjesto »Krist« govorim »Isuskrst«? Meni se čini da je onaj prvi izraz stran a drugi da je bolje hrvatski. I zašto sad kažemo u litanijama »smiluj nam se« a prije smo govorili »pomiluj nas«? Smijem li moliti iz starinskih molitvenika?*

Odgovor: Vidi Glasnik od svibnja ove godine. — Riječ »Isuskrst« nije ništa bolje hrvatska nego druge dvije riječi. »Isus« je riječ hebrejska i znači Spasitelj, »Krist« je riječ grčka te znači Pomazanik (Kralj), a »Isukrst« je složeno od one dvije: Isus Krist.

Pitanje: *Je li grehota, kad dadnemo prosjaku milostinju, a on hoće još, pa ga odbijem?*

Odgovor: Nije grjehota; pače bezobrazni prosjaci nisu ni vrijedni, da im se daje milostinja.

Pitanje: *Je li dopušteno pisati nedjeljom, kad ne mogu radnim danom?*

Odgovor: U nedjelju su zabranjeni težački, zanatlijski i javni, bučni poslovi, a nisu zabranjeni duševni, umni poslovi kao čitati, pisati, učiti i slični. Pisanje može biti nedopušteno, ako je dugotrajno i skopčano s tjelesnim naporom velikim.

Pitanje: *Je li grjehota, ako mi postimo po starinskom načinu te u posne dane ne upotrebljavamo ni masti, jer ovdje svijet misli, da je mast mrsnija nego meso? — Jesu li dužni postiti oni, koji imaju teške poslove?*

Odgovor: Nije grehota, ako tako radite svojevoljno tražeći veću pokoru. Ali ne bi valjalo, kad biste mislili, da sadašnji post nije pravi post te tako htjeti bit pametniji od svetog Oca Pape i popravljati njegove uredbe.

Oni, koji obavljaju teške poslove, neka se barem uzdržavaju od mesa u propisane dane. Od ove dužnosti ispričavaju vrlo teški poslovi, kao što su npr. poslovi u rudokopima, željezarama; zatim bolest i drugi teški razlozi.

Pitanje: *U našoj crkvi ima jedna slika, koja bi imala da prikazuje sv. Fabijana papu. Naslikan je stariji čovjek, s bijelom bradom, ćelav, bosonog, u desnoj ruci ima štap, zaogrnut plaštem. Kojeg sveca prikazuje ta slika, jer ne izgleda vjerojatno, da bi to mogao biti sv. Fabijan papa?*

Odgovor: Ta slika svakako ne prikazuje (barem ne ispravno!) sv. Fabijana, koji se predstavlja s papinskim znakovima (plašt, štola, tiara, papinski a ne putnički štap), sa znakovima mučeništva (mač i palmina grana) a obično još s golubom nad glavom. Slika u vašoj crkvi predstavlja nekog pustinjaka ili možda misionara, svakako samo ispovjedaoca a ne papu — ni mučenika. Biste li nam mogli dostaviti sliku te slike, pa moguće da nam ipak uspije točno odgonetnuti.

Pitanje: *Može li se moliti jednom devetnicom za više osoba i za razne potrebe?*

Odgovor: Može; ali je dakako bolje za uistinu razne osobe ili potrebe obaviti i posebne devetnice.

Vijesti

Pregrada. Ove godine na 28. studenog navršava se 20 god., otkako je u našu župu došao vrijedni duhovni pastir g. Pavao Kranjčić, župnik i dekan. — Sadašnji g. župnik došao je kao kapelan 28. XI. god. 1916. a početkom 1922. god. postao je župnikom, koju dužnost i danas vrši savjesno. Osobito se ističe u dobrom odgoju mladeži, koja je u poslijeratnim vremenima bila krenula krivim putem. A on, kao dobar pastir, organizirao je mladež u Kat. društva na pr. »Djevojačko društvo Presv. Srca Isusova«, a mušku mladež okupio pod »Križarski barjak« i još mnoga druga dobra, koja se znatno osjećaju i koja su na korist i ponos čitavoj župi. Kada je g. župnik primio župu, bila je potpuno opustošena. Velika župna crkva i kapela bile su bez zvona, a nastojanjem vrijednog župnika sada se sve nalazi u ispravnom stanju. — Radi toga čestitamo g. župniku na njegovom radu i želimo mu od Gospodina dug i sretan život, a poslije ovoga život blaženi.

D. Krog.

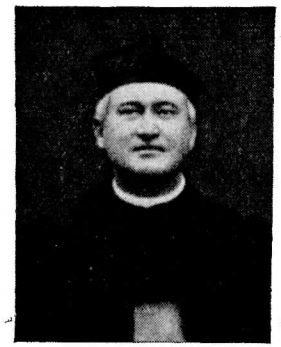

Preč. g. Pavao Kranjčić.

Oštrc - Žumberak. Naše Križarsko Bratsvo hvala Božanskomu Srcu lijepo napreduje! Za tako divni i lijepi napredak dugujemo zahvalnost našem dobrom duhovniku vlč. gosp. Adamu Šimeckom. Neka ga Božansko Srce obilno nagradi! Na blagdan Svih Svetih slavili smo godišnjicu našeg osnutka. I ako smo siromašni, ali smo junaci i borci za Krista i njegova prava. Ove godine bio je rad našeg društva dobar. Blagdan Srca Isusova proslavili smo sa zajedničkom sv. Pričešću. Isto tako i naš »Križarski dan« 13. rujna. Priredili smo jedan izlet u stari - hrvatski grad Ozalj, a jedanput hodočastili u obližnje prošteništе Majke Božje u Dol. Prisustvovali smo sa barjakom na Euharistijskom kongresu u Karlovcu. Naskoro kanimo imati priredbu sa predstavom. Što smo toliko željeli, to nam je dragi Bog ispunio, naime širi se slava Božanskoga Srce i u našoj sredini, a broj Njegovih štovatelja biva uvijek veći. O kako je lijepo u našoj župnoj crkvi svaki prvi petak, kad je crkva puna vjernika na primanju svetih sakramenata (250—300). Na svemu neka bude hvala Božanskomu Srcu! — Braćo u Isusu: Bog živi!

Janko Relić, tajnik.

Djevojačko društvo S. I. Naše djevojačko društvo osnovano je na 27. listopada 1935. t. j. na blagdan Krista Kralja. Na 15. prosinca prošle godine imale smo svečano primanje. Jedina nam briga bila, da što prije nabavimo društveni barjak, pod kojim ćemo moći da još više vojujemo za slavu Božanskoga Srca Isusova i Bezgrješnog Prečistog Srca Marijina. Što smo željeli, to smo, hvala Božanskomu Srcu i postigli. Nabavile smo krasan društveni barjak, sa slikom Srca Isusova i Srca Marijina. Blagoslov barjaka je bio na 22. srpnja, na blagdan sv. Magdalene, zaštitnice naše župe. Barjak je blagoslovio i održao propovijed velečasni g. Pavao Srketić, župnik iz Krašića koji je prije obavio i primanje. Svečanu Misu služio je vlč. g. Stjepan Mlinarić, župnik iz Pribića, uz asistenciju domaćeg župnika i bogoslova. Barjaku je kumovala ugledna gospođa Anka Kunaj, supruga trgovca. Svaki prvi petak imademo zajedničku sv. Pričest. Sastanke imademo mjesečno, na kojima nas velečasni potiče, da ljubimo Isusa i da srca naša očuvamo čista nebeskom zaručniku. Kod mnogih se članica opaža ljubav prema presvetoj Euharistiji.

Odbor djevojačkog društva.

Taborsko. Na spomen prve godišnjice smrti pok. župnika Stjepana Pečeka.

Dne 15. studenog, navršava se godina dana, što je u Zagrebu u bolnici milosrdnih sestara za uvijek ovome svijetu zaklopio svoje umorne oči, župnik taborski Stjepan Peček.

Godina dana je evo, kako zabrujaše zvonovi na starodrevnom svetištu blažene Gospe Taborske, kad navijestiše prostranoj župi taborskoj, da je umro dobri i vrli svećenik, da je umro svećenik rijetkih vrlina, da se je preselio u bolje svijet župnik Peček. Nesamo da se jeka ovih zvonova sa gore taborske razlijegala po obroncima i vrhovima, selima i zaselcima župe Taborske, nego ova jeka prešla je daleko, daleko preko granica župe taborske, koja je odjeknula bolno u duši svakoga čovjeka, koji je poznavao ovog vrlog i dobrog svećenika. Stjepan Peček nije mrtav, ne nije umro. On živi, živi u dragoj uspomeni svojih župljana, u srcima njihovim i u srcima onih, koji njega poznavahu. On živi i živjet će dugo i dugo jer njegova djela i njegove vrline, koje nisu opisivale novine ni časopisi svjetski, koji ne će da iznašaju rad i djela katoličkog svećenika, ali kako spomenuh njegova djela će ostati trajno u uspomeni taborske župe i vrli ovaj svećenik živjet će uvijek u svojoj župi u svježoj uspomeni.

Župnik Peček, počiva na obronku nasuprot starodrevnog svetišta Majke Božje Taborske, koju je tako žarko ljubio, za čiju je slavu neumorno radio. Njegovo tijelo izmoreno čineći dobra djela za života, počiva u sjeni Križa, a sa njegovog grobnog humka dižu se tople molitve i uzdisaji poput tamjana pred prijestô Svevišnjega.

Počivaj u miru, vrli župniče!

Heski Stjepan,
činovnik poreske uprave, Zagreb.

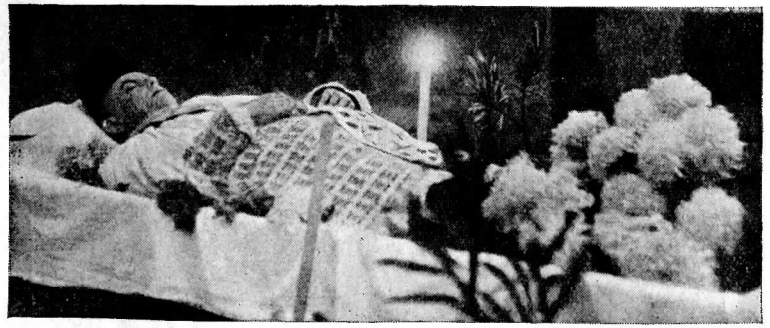

Pokojni župnik Peček na odru.

ZAHVALNICE.

Eagle Eiver: N. i M. K. Hvala Srcu Isusovu i Petru Barbariću, koji su pomogli u velikoj teškoći. *Filipovo:* N. N. Zagovorom Petra Barbarića sretno svršila školsku godinu. *Gelzbur:* Ivan i Tereza P. Srce Isusovo i Marijino pomogli u bolesti prošle zime. *Gorjana:* M. K. Muž ozdravio. *Gor.*

Kućan: P. J. Ozdravila bez operacije. *Gor. Stubica:* Z. K. Prestala padavica djetetu. *Gradina:* M. G. Kćerka i sin sretno prošli na ispitu, a meni sv. Josip i Petar Barbarić povratili zdravlje. *Harmica* (Dobova): I. T. Milosti. *Ivankovo:* A. G. Zagovorom Petra Barbarića sin prošao na ispitu. *Jakšić:* I. K. Ozdravljenje djeteta. *Jelačićevo:* J. L. Milosti. *Johnstown:* M. T. Sretan porod. *Kamenica:* M. H. Sretno položen ispit. *Kašina:* P. A. Sreća u gospodarstvu. *Katuni:* A. N. Iza dugih muka lijepo preminuo otac; brat se utopio u slapovima, svi mislili da mu tijelo ne ćemo naći, ali hvala Bogu našli i lijepo pokopali. *Koprivnica:* B. P. Zdravlje. *Krapina:* V. P. Mnoge milosti. *Krašić:* R. Lj. Imala upalu u oba srednja uha, ali milošću Srca Isusova i zagovorom Petra Barbarića u glavnom ozdravila. *Kreka-Tuzla:* Obitelj Š. zahvaljuje Petru Barbariću, da je nakon devetnice sin sretno ozdravio od teške upale pluća. *Kutina:* M. B. Našla dobra i valjana muža, što je molila od Srca Isusova. *Ladimirovci:* F. K. Dobar uspjeh. *Madrid:* O. K. Cijela obitelj dobila mnoge milosti, osobito zdravlje, od Srca Isusova i svetaca. *Marija Bistrica:* R. Z. Imala po nogama čirove, nisam mogla hodati. Liječnik rekao da je to neizlječivo. Obratila se Petru Barbariću i sada zdrava. *Mraclin:* K. K. Sretan porod. — N. N. Pomoć u duševnim i tjelesnim potrebama. *Nedelišće:* S. K. Milosti zagovorom sv. Franje Ksaverskoga i biskupa Langa. *Nova Bukovica:* Učit. Milošću Petra Barbarića svršila maturu na učiteljskoj školi. *Novi Vinodol:* M. Z. Milosti. *Novi Banovci:* S. S. Povraćeno zdravlje milošću Srca Isusova i zagovorom P. Barbarića. *Novska:* A. L. Srce Isusovo pomoglo u bolesti i spasilo u očaju. *Odžak:* M. B. Ozdravljenje. *Omiš:* F. J. Milost. *Omišalj:* K. I Zagovorom Petra Barbarića ozdravila od teškog reumatizma. *Osijek:* M. B. Uslišane molbe. *Petrinja:* V. P. Sin ozdravio. *Peteranec:* J. P. Sretno prošao na ispitu: *Pitomača:* J. D. Obratih se devetnicom Petru Barbariću da povrati zdravlje meni i djeci. Devetnicu još nisam svršila, već je bolest krenula na bolje. *Podravska Moslavina:* J. D. Noga ozdravila. *Slav. Požega:* I. S. Ozdravljenje po zagovoru Petra Barbarića. *Primošten:* F. I. Velika me bolest snašla u rukama i u leđima. Nisam mogla ni micati rukom. Utekoh se Srcu Isusovu i treći dan bilo dobro. *Privlaka:* M. B. U najvećoj smrtnoj stisci uslišalo me Srce Isusovo. *Rakitovica:* Lj. V. Milost. *Ribnica:* A. M. Velika bijeda i nevolja nas snašla. Uto i muž oboli. Molili smo Srce Isusovo, svece i Petra Barbarića, da nam olakšaju strašne križeve. I hvala Srcu Isusovu i Petru Barbariću bili smo uslišani. *Ruski Krstur:* K. B. Sin položio ispit.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

Jesu li bolesti pluća izliječive?

To nada sve važno pitanje zanima očito sve koji boluju na *astmi, kataru plućnih vršaka, zastarjelom kašlju, zaslinjivanju, dugotrajnoj promuklosti i gripi,* a do sada nisu našli lijeka. Svi takovi bolesnici dobiju od nas

POTPUNO BESPLATNO KNJIGU SA SLIKAMA

iz pera gosp. dra med. Guttmanna, bivšeg šefa liječnika u zavodu za finzekuru, o temi »Mogu li se plućne bolesti izliječiti«. Da svakome bolesniku dademo priliku, da si objasni vrst svoje bolesti, odlučili smo da tu knjigu pošaljemo svakome besplatno i franko radi općenitog dobra. — Treba pisati samo kartu (frankiranu sa Din 2.—) sa točnom adresom na: **PUHLMANN & Co., BERLIN 598, Müggelstrasse Nr. 25-25-a.**

Odobreno od Min. soc. politike, sanitetsko odjeljenje S. Br. 2416 od 12. XII. 1933

Evo dobrih prilika kupnje:

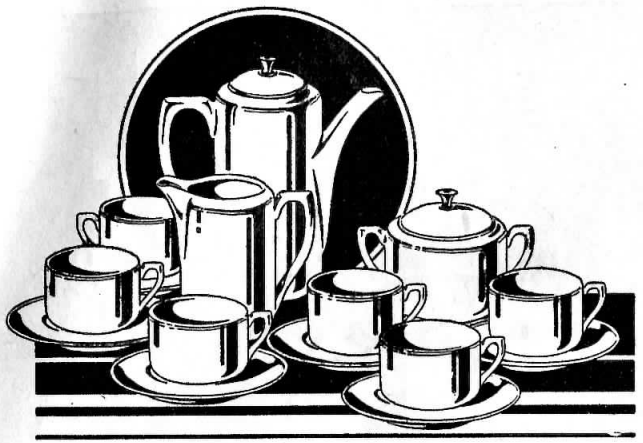

1604 **Garnitura za bijelu kavu, inostrani porculan,** sa zlatnim rubom, otmjen u svojoj diskretnoj izradbi za 6 osoba **Din. 90.—**

1497 **Servis za rakiju ili liker** sa staklenim pladnjem, u bojama: roza, zelenoj ili plavoj **Din 25.—**

1496 **Servis za vodu ili pivo,** vrč od litre i pol, 6 čaša od 1/5 litre, modernog niskog oblika, u bojama: roza, zelenoj ili plavoj **Din 25.—**

1512 **Zdjela za juhu** porculan bijeli za 6 osoba **Din 55.—**, za 8—10 osoba **Din 65.—**. Ista fazona sa zlatnim obrubom za 6 osoba **Din 95.—**, za 8—10 osoba **Din 105.—**.

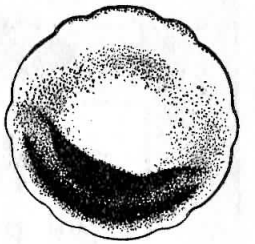

1506 **Zdjela za varivo** bijeli porculan, veličina 21 cm. **Din 11.—**, 23 cm **Din 15.—**, 25 cm **Din 18.—**. Ista fazona sa zlatnim obrubom 21 cm. **Din 14.—**, 23 cm **Din 16.—**, 25 cm **Din 20.—**.

1534 **Šalica s tanjurićem** za bijelu kavu, inostrani porculan sa zlatnim obrubom **Din 8.—**, za crnu kavu **Din 6.—**.

Robu šaljemo pouzećem. Garantiramo za besprikornost. Robu, koja Vam se ne sviđa, zamjenjujemo ili vraćamo novac.

Kod pošiljka preko 250.— din plaćamo pol poštarine,
Kod „ „ 500.— „ „ **mi cijelu poštarinu.**

Kome je stalo do jeftine kupnje, neka odmah zatraži **besplatni naš katalog** za zimu.

KASTNER I OEHLER. Zagreb. Ilica 4.

Marka: JELEN
Ime: SCHICHT

2 svjedoka za dobar kvalitet

Oni pružaju domaćici sigurnost, da će dobiti za pranje rublja, najbolji jezgro sapun, koji postoji:

SCHICHTOV SAPUN

MARKE JELEN

DOMAĆI PROIZVOD

ZDRAVLJE

Pomoću ljekovitih svojstava bilja upotrebom »HERSAN ČAJA« mješavine naročitih ljekovitih biljki po propisu

HERSAN ČAJ

Doktora R. W. Pearsona, šefa liječnika u Bengaliji (Engl. Indija).

Dugogodišnjim iskustvom ustanovljena je vrijednost »HERSAN ČAJA« i to sa nedvojbenim uspjehom kod oboljenja: ovapnjenja arterija, bolesti kolanja krvi, ženskih bolesti, migrene, reumatizma, bolesti bubrega, bolesti jetara, smetnja u želucu, otrovanja, zatvorenosti, gihta, crevnih oboljenja, haemorrhoida, općenitom i prenaglom debljanju, te proti žgaravici. — »HERSAN ČAJ« dobiva se u svim apotekama. Poučnu knjižicu i uzorak šalje Vam badava:

„Radiosan" Zagreb, Dukljaninova ul. 1.

Reg. S. br. 14.001 1935.

Sv. Nikola,
biskup, zaštitnik mornara, sirotinje i progonjenih.
Slavi se 6. prosinca. Ova se slika nalazi u Strossmayerovoj Galeriji u Zagrebu